

Габрієла Кубі

ГЕНДЕРНА РЕВОЛЮЦІЯ:
РЕЛЯТИВІЗМ В ДІЇ

Перекладено за виданням:

Gabriele Kubu
Die Gender Revolution — Relativismus in Aktion. —
Fe-Medien: Kissleg, 2007

*З німецької переклали
Олеся Степанишин та Софія Матіяш*

Наукова редакція: Петро Гусак

Львів — 2012

Абсолютизація того, що є не абсолютним, а відносним, називається тоталітаризмом. Він не робить людину вільною, а лишень обезчещує її та перетворює на раба. Світ врятують не ідеології, а навернення до Бога, котрий є нашим творцем, гарантом нашої свободи, гарантом того, що дійсно добре і правдиве. Справжня революція полягає виключно у радикальному наверненні до Бога, який є мірою справедливого та водночас вічною любов'ю. А що ще зможе нас врятувати, як не любов?

Папа Бенедикт XVI. Промова на всенощній службі,
20 серпня 2005 року на XX Всесвітньому дні молоді

Передмова

Шановний читачу, шановна читачко!

Ви тримаєте в руках книгу, назва якої, можливо, звучить для вас загадково. Навряд чи хтось знає, що означає «гендер», однак «гендерний мейнстрімінг» під тиском Європейського Союзу став «провідним принципом» та «наскрізним завданням» політики. Звичне слово «стать» для розрізнення статевої приналежності чоловіка та жінки витіснене в ООН та в ЄС поняттям «гендер». Цей термін припускає, що кожна сексуальна орієнтація — гетеросексуальна, гомосексуальна, лесбійська, бісексуальна і транссексуальна — рівноправна і що суспільство повинне сприйняти її. Метою є подолання «вимушеної гетеросексуальності» та створення нового типу людини, яка наділена свободою обирати і втілювати в життя свою сексуальну ідентичність незалежно від біологічної статі. Той, хто опирається «гендерному мейнстрімінгу», дискримінує інших, і, згідно з новим антидискримінаційним законодавством, до такої особи можуть бути застосовані штрафні санкції.

Гендерна ідеологія тишком-нишком проникла в державні установи, університети, школи і навіть в дитячі садочки. Ключовим пунктом *політкоректності* є пристосування до цієї ідеології або ж щонайменше мовчазне сприяння її поширенню. Якщо ж хтось наважиться заперестувати, то такій людині слід підготуватися до обмежень, моббінгу, втрати роботи та — залежно від статусу — потужного тиску з боку мас-медіа. Це наочно довів Європейський Парламент, позбавивши повноважень комісара ЄС Рокко Буттільйоне в 2004 році. Прихильники даної ідеології, оперуючи термінами «свобода», «толерантність» та «антидискримінація», насправді мають намір ліквідувати свободу думки, викоринити інакомислячих і тоталітарними методами нав'язати свій порядок денний. Рішення Європейського Парламенту В6–0025/2006 є тим документом, який без прикрас демонструє цей тоталітарний дух. Християни мають все менше можливостей для впливу у суспільстві, а передача християнських цінностей прийдешнім поколінням опинилася під загрозою, оскільки свій вплив на дітей і молодь поступово посилюють держава та ЗМІ, перебираючи на себе виховні завдання батьків. Справжньою ж метою є боротьба проти християнства, оскільки християни вірять в те, що Бог створив людину «на свій образ, чоловіком і жінкою» (Бут 1, 27) й дав їй покликання і можливість жити у самовідданні в любові та плідності.

Наскільки далеко зайшов цей процес і якими є його невидимі наслідки, ви прочитаєте в трьох розділах цієї невеликої книжки. В першому розділі, *Диктатура релятивізму*, робиться спроба виявити коріння занепаду християнської культури. Якщо культура визнає неможливість пізнати добро та дійсність, щоб дати орієнтири своїм носіям, то в кінцевому результаті неможливо оцінити, що йде на користь, а що — шкодить загальному благу.

Занепад культури, свідками якого ми є, неминучий.

В центрі цього процесу перебуває усунення сексуальних норм. Англійський антрополог Дж. Д. Унвін у масштабному дослідженні *Секс та культура* встановив: чим строгіші сексуальні обмеження, тим вищий культурний рівень; чим слабші сексуальні обмеження, тим нижчий рівень культури. Ми є свідками чергового підтвердження цієї закономірності. Розділ *Гендерна революція — релятивізм в дії* показує, що сексуальна революція розхитує основи сім'ї, дітей та майбутнього.

Третій розділ *Порив до любові — нам потрібна сексуальна антиреволюція* побачив світ у формі брошури в 2005 році. Незважаючи на деякі повторення, він включений в цю книгу, оскільки відображає перехід від виникнення сексуальної революції, покоління 68-их і до сьогодні.

Наводяться роздуми про те, що це коштуватиме, коли сексуальність позбавлять її справжнього змісту: для єднання в любові чоловіка та жінки і їх нащадків — це розпад сім'ї, аборт, залишення частини молоді напризволяще, СНІД, демографічна криза. Адепти гендерної революції намагаються продемонструвати, яка суспільна благодать, особливо для молодого покоління, настане після усунення всіх обмежень в задоволенні інстинктів.

В 1968 році Папа Павло VI у пророчому документі *Humanae Vitae* спробував пояснити людям *правильний шлях продовження людського роду*. Однак вони не захотіли чути. Папа Іван Павло II сформував *богослов'я тіла*, щоб показати, що Бог своїми строгими заповідями кличе людей до величного шляху любові. Бенедикт XVI у своїй першій енцикліці *Deus caritas est* нагадує нам про те, що Бог — це любов, і що ерос повинен дозріти до агапе, щоби наше прагнення любові знайшло своє сповнення. Благодатністю нашого часу є те, що шлях любові між чоловіком та жінкою освітлений набагато яскравіше, ніж будь-коли раніше.

Диктатура релятивізму

Що ми відчуваємо, коли бачимо людину, яка молиться — власного батька, власну матір, дитину, священика, професора, можновладця? Ця людина стоїть на колінах, руки наче зібрали до купи розсипане, через закриті повіки пробивається відблиск пробудженої душі, голова злегка нахилена до серця.

Можливо, у випадку з можновладцем ми сумніватимемось, чи справжньою є мова його тіла. Однак якщо б ця мова проявилася і була б справжньою в батька, матері, дитини, священика, професора, керівника держави — чи не заспокоїлися б ми в такому випадку? Ми б знали, що ця людина не робить з себе Бога; вона знає, що є обмеженою людиною; вона знає, що над нею є абсолютна влада, з якою можна встановити зв'язок, в якій можна просити про дороговказ чи допомогу й очікувати їх і перед якою потрібно буде відповідати. Якщо ж у повсякденному житті така людина робитиме добро кожному, навіть тим, які не поділяють її переконань, то чи не цінуватиме її навіть атеїст, чи розпізнає в ній реалізовану людину, тобто таку, яка досягнула гармонії з дійсністю? Напевне, що ні. Оскільки буття добродісного утворює дзеркало, в яке охоче дивиться лише той, хто сам прагне добра. Якщо ж людина не прагне добра, то вона по можливості витісняє дзеркало з поля свого зору або й навіть хоче його розбити.

Це відбувається в даний історичний момент: мислення часу не визнає існування об'єктивної дійсності, пізнаваності добра, можливості та зобов'язання людини прагнути до пізнання дійсності та творення добра.

У проповіді на відкритті конклаву 18 квітня 2005 року кардинал Ратцінгер сказав: «Формується *диктатура релятивізму*, в якій ніщо не визнається остаточним, а як остаточний критерій допускається лише власне Я та власні бажання».

Йозеф Ратцінгер в своїх творах та проповідях, і як кардинал, і як Папа, постійно та з великим завзяттям застерігає від цієї небезпеки. Чи ж не варто нам його почути?

«Диктатура релятивізму» — що це означає? Релятивізм — це філософський термін, який відображає поставу, започатковану Протагором. Грек сформулював її ще за чотири сотні років до народження Христа: «Людина — мірило усіх речей» — твердження, яке сьогодні, через два з половиною тисячоліття, претендує на роль єдино правильного. Слово «релятивізм» не викликає жодного образу. Релятивізм не носить чобіт і не розмахує прапором. В нього ніколи не було логотипу, наприклад, свастики або ж серпа і молота. Однак спричинена релятивізмом революція людського життя сягає, вочевидь, набагато глибше, аніж будь-яка інша.

Коли ми чуємо слово «диктатура», то пригадуємо минуле, оскільки перед нашим внутрішнім зором постають гори трупів націонал-соціалістичної та комуністичної диктатури останнього століття. Вони не були поховані в потоці розкаяння та спокутування, в якому очистилися народи, що були учасниками тих подій. Точно відомо лише одне: ми не хочемо, щоб повторилося подібне, коли мільйони людей приносяться в жертву владі однієї людини, для якої існує лише одна межа — смерть. Ми не хочемо такої долі ані іншим, ані самим собі.

Чи існує небезпека, що з диктатури релятивізму постане диктатура, політична система, в якій людина знову перетвориться на матеріал, який буде використовуватися та витрачатися в інтересах влади? Диктатури не падають з неба, а пекло, яке вони створюють, не виникає за один день. Їм передують духовна підготовка. Пізніше, коли на фоні людських стогонів обіцянки виявляються звідництвом, відкривається духовне коріння. Тоді ж видається загадковим, чому вовка

не розпізнали вже в ту мить, коли він тільки-но вдягнув овечу шкуру. А нащадки розділяють предків на вбивць, спільників, жертв та тих, які чинили опір.

Що таке релятивізм?

У *Великому словнику німецької мови* (Duden) релятивізм пояснюється як «погляди, згідно з якими кожне пізнання правильне лише відносно (обумовлене точкою зору того, хто пізнає), однак ніколи не буває правильним загалом». В *Лексиконі теології та Церкви* читаємо: «Пізнавально-теоретична [гносеологічна] позиція релятивізму послідовно призводить в усіх інших філософських дисциплінах до заперечення абсолютно дійсних принципів: в етиці заперечується загально зобов'язуючий для всіх моральний кодекс, у філософії права — природне право, у філософії релігії — претензія релігії на чинність».

Це означає: прихильник релятивізму не знає абсолютно дійсних цінностей. Оскільки якась епоха визнає себе прихильницею релятивізму, то в сфері моралі, права та релігії не існує жодного абсолютно справедливого критерію.

Противагою до релятивізму є пізнання істини та добра. Боротьба за це пізнання у безперервно змінному світі є предметом філософії ще з часів Сократа. В нездоланній протилежності до релятивізму є пізнання того, що змінний, відносний світ походить з незмінного, абсолютного джерела, живиться з нього і вертається до нього.

Для релігійної людини таким джерелом є Бог. Зі зв'язку з Богом впливають абсолютні критерії добра і зла, які людина може пізнати і яких прагне дотримуватися, якщо вона любить Бога (Ів 14, 15 та 15, 10). Старий Завіт наголошує на страху перед Богом, називаючи його початком мудрості. Новий Завіт ключовим моментом робить Божу любов. Драма людини полягає в тому, як вона поводиться з власною об'єктивною свободою: чи людина керується абсолютним критерієм, тобто, використовуючи християнську термінологію, сповнює волю Божу, чи проголошує саму себе володарем над добром і злом.

Між цими двома способами людського буття у світі точиться боротьба. Ця боротьба не припиняється ще з часів Адама та Єви. І в нашому глобалізованому світі вона видається такою гострою, як ніколи.

Мораль, право та релігія базуються на основі рішень щодо *цінностей*, щодо того, що є бажаним. Які наслідки матиме втрата консенсусу щодо того, що бажане повинно бути добрим, а обґрунтування добра з самої дійсності буде вважатися злом? Якщо зникне Полярна зірка добра, то чим закінчиться подорож в бурхливому океані людського життя, подорож індивідуума та подорож суспільства?

Ми дійшли згоди щодо спільних обов'язкових величин часу та простору. Час за Гринвічем, встановлений на основі незмінного руху небесних світил, служить запорукою того, що ми справді зустрінемося тоді, коли цього забажаємо. Золотий еталонний метр в Парижі, абсолютна величина з людської точки зору, запевнює точне визначення висоти, довжини та ширини. Без таких загальнообов'язкових мірок технічна цивілізація не змогла б існувати. А чи може існувати людська культура без загально зобов'язуючих моральних критеріїв?

Ким є людина?

Людина, на відміну від тварини, наділена розумом та свободою. Теорія еволюції намагається довести, що між людиною та твариною відсутня суттєва різниця — мовляв, наш геном лише мінімально відрізняється від геному мавпи. Ті, для кого така позиція є єдино правильною, зробили свій вибір щодо цінностей. Вони *хочуть*, щоб різниці не існувало. І не бажають шукати передумов для такого рішення у світлі розуму. Чому ж людину із таким запалом прирівнюють до тварини?

Ніхто не бачить людину величнішою, аніж Бог християн: «Створю людину на свій образ і подобу», читаємо на першій сторінці Біблії, і вже через пару рядків: «І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут 1, 26–27). Люди мали б торжествувати через приписування їм такої величі. Однак багато з них і чути не хочуть про люблячого Бога, адже він вимагає від людини вчитися любити.

Для тих, хто сприймає подібність до Бога та унікальність особи, мають велике значення відмінності. Наприклад, такі:

Людина наділена самосвідомістю.

Вона знає, що помре.

Вона може запитати, звідки вона походить і куди прямує.

Вона може опанувати власні пориви.

Вона наділена свободою обирати добро або зло.

Вона може віддати своє життя за друзів.

Вона може святкувати свята.

Вона може створювати вишукані твори мистецтва.

Вона може прославляти та цінувати Бога.

Той, для кого суттєву роль відіграють відмінності від тварини, захищає людину від нападів на її цінність. Він захищає багатьох слабких від нечисленних сильних.

В той час як поведінка тварини визначається інстинктом та намаганням задовольнити свої безпосередні потреби, людина має об'єктивний простір свободи, у якому мусить та прагне зробити вибір. Ніхто не може відібрати в людини її останню свободу, оскільки вона *може* віддати своє життя, щоб залишатися вірною добру. Тварина цього не може. Як же людина розпізнає, що добре і правильне, що — лихе і неправильне, і що ж вона *мусить* робити? Звідки людина черпає волю та здатність робити те, що вона пізнала як добре та правильне?

На ці питання дають відповідь релігія, теологія та філософія.

Органами чуття людина наштовхується на границі невидимого, і перед нею виникають питання, на які органи чуття відповіді дати не можуть. Неминуче зіткнення з цими границями породжує страх, тому люди в усіх культурах і в усі часи виробили свої уявлення про невидимий світ та форми спілкування з ним, щоб прихилити на свою сторону вищі сили, про існування яких здогадуються.

Світові релігії відкривають людині, ким вона є і куди прямує. Претендуючи на роль абсолютної істини, вони вчать людину, що вона *мусить* робити, щоб отримати відповідне місце в Космосі, описаному релігією. Кожна релігія вимагає від людини бути доброю. Християнство робить це вкрай радикально, аж до заповіді любити ворога свого. Протягом двох тисячоліть

мільйони мучеників обирали смерть, щоб не зрадити те, що вони вважали правдивим та добрим, і щоб не вбивати інших заради насадження своєї правди.

Існує безліч релігій, кожна з яких позиціонує себе як абсолютно істинну. За це точилися і точаться війни. То абсолютної істини не існує? Ми повинні усунути це поняття? Чи претензії на істинність — неправильні, оскільки існували та й існують люди, готові силою нав'язувати свою істину іншим? А може, люди, котрі так роблять, насправді знехтували справжнім покликом їх релігії? Ісус Христос закликає людину любити ворогів. Іслам, навпаки, проповідує священну війну.

На основі факту різного сприйняття істини робити висновок, що абсолютної істини не існує, це — релятивістське «коротке замикання». Рівняння $2 + 2 = 4$ не стане неправильним лише тому, що інші, яких може бути дуже багато, стверджуватимуть, що в сумі ми отримуємо 5.

Філософія виходить не з проголошення божественного, а зі здатності розуму пізнавати істину. Передумова та ж, що і в релігії, — істина існує незалежно від суб'єкта, який сприймає дійсність.

Релятивізм ставить під сумнів цю передумову релігії та філософії. Якщо начебто не можна досягти згоди щодо істини, то питання істинності є неважливою приватною справою, мало того: претензія на істину — це небезпечний ворог демократії та миру.

Мова йде про духовний напрямок, який так сильно поширився у наш час, що Йозеф Ратцінгер говорить про *диктатуру* цього світогляду. Диктатура означає: її представники мають стільки сили, що можуть нав'язувати свої погляди іншим і не допускати появи альтернатив. Цей процес протікає в середовищі мислителів, філософів, теологів, правників, представників суспільних наук, психологів, тобто в усіх наукових дисциплінах, навіть в природничих науках, які на перший погляд функціонують без визначення цінностей.

Однак ідея, що загальнообов'язкові цінності більше не можуть існувати і навіть не мають на це права, вийшла з середовища могутніх мислителів та стала панівною ідеологією нашого часу. Для значної частини молодого покоління, яке навряд чи й знає ім'я Боже, відмова від загальнообов'язкових цінностей стала гарантією свободи.

Як може жити та не зникати культура, яка вже не визнає того, що добро можна пізнати і прагнути до нього, що це може зробити окрема людина, група чи держава. Звідусіль ми чуємо заклики до «цінностей» та водночас переживаємо руйнування їх основ.

Розгляньмо детальніше, що саме має на увазі Йозеф Ратцінгер, говорячи про *диктатуру релятивізму*.

Тоталітарні ідеології

Сьогоднішня ідеологія релятивізму виникла в історичному контексті. Їй передують травма ідеологій націонал-соціалізму та комунізму, які зазнали краху. Існували утопії «надлюдини» та «нової людини», котрі мали збудувати рай на Землі. Результатом стали мільйонні жертви, спустошення душ, культури, природи.

Йозеф Ратцінгер пояснює: «Революція та утопія — прагнення до досконалого світу — є одним і тим же: вони — це конкретне оформлення цього нового, політичного і світського месіанства»¹.

Оскільки земного спасіння не існує, то таке спотворення правди веде до неймовірної біди. Ратцінгер формулює це так: «Майбутнє ідолів пожирає сучасність»².

¹ Йозеф Ратцінгер. *Цінності в часи перемін* (скорочено: *Цінності*), Фрайбург, 2005, ст. 59

² *Цінності*, ст. 18

Коли Папа Бенедикт XVI 28 травня 2006 року молився в Освенцимі, він сказав: »Зі знищенням Ізраїля мало бути остаточно вирвано коріння християнської віри і натомість замінене новою, самовитвореною вірою в панування людей, сильних». Обидві тоталітарні ідеології боролися проти Бога. Після того, як світ дізнався про жахливий злочин нацистів — винищення вибраного народу, комуністи спрямували свій руйнівний гнів у першу чергу проти християн. Це відбувалося з претензіями на «істину» та «науковість».

В якийсь момент часу, коли позитивна наука вважалася і вважається єдиним надійним шляхом до істини, а сама істина обмежена кількісним аспектом, в ідеології виникла потреба цього атрибуту. «Науковість» і надалі є тим плащем, який мусять вдягати сьгоднішні ідеології, щоб приховати під ним прагнення своїх пропагандистів отримати владу.

Що відбулося, коли стала явною брехня у прірві людських страждань? Люди усвідомили: нас обманювали! Ми самі дозволили обманути себе — нацистам, комуністам. Ні, це була не правда, а жахливе викривлення правди. З самого дитинства нам видавали зло за добро, щоб виправдати та втримати диктаторську владу кліки. Диктатори знають: вони повинні називати зло добром, оскільки людина хоче жити для добра.

Що ж є істиною (так мало б звучати животрепетне питання)? Де я дозволив себе спокусити, коли я змусив замовкнути голос істини у своїй душі, *совість*, яка одного разу припинила говорити мені про мої власні провини? Коли я, у ворожому до Бога оточенні, припинив шукати опори в Богові? Коли я разом з вовками завив по вовчому, тому що мав би бути справжнім героєм, щоб змогти крикнути: тут чиниться зло!/? Коли я врешті-решт підтримав темні справи гнобителів, бо це давало мені вигоду? Бо ж потрібні розкаяння, навернення, покаяння, спокутування, щоб зірвати овечу шкіру зі зла. Якщо ж цього не стається, то зло тієї ж миті з'являється в новій личині.

І цього не сталося. Ні після повалення націонал-соціалізму, ні після повалення комунізму. Натомість боротьба за істину як основу суспільного існування була припинена. Це відбулося у відповідь на крик поневоленої людини про свободу.

Демократія замість істини

Тоталітарні режими виникли в політичному процесі волевиявлення на користь демократії. Сьогодні демократія здається нам найкращою формою організації суспільства, оскільки ми віримо, що вона захищає нас від свавілля та пригноблення і якнайкраще може гарантувати справедливість та свободу. З релятивістської точки зору метою держави є не реалізація *summum bonum*, всезагального блага — оскільки тут неможливо дійти згоди, — а волі більшості.

Три джерела, з яких західна культура дотепер черпала критерії загального блага та обов'язкового права, ставилися і ставляться під сумнів та розхитуються: природне право, обґрунтоване у грецькій філософії з допомогою розуму, відхиляється у якості окремого католицького вчення. Метафізика — проникнення розуму в буття універсальної дійсності та буття людини — вже не вважається шляхом до обов'язкової істини. Християнська віра, яка сформувала західну культуру, втратила свої позиції у серцях та у вчинках переважної більшості людей.

Йозеф Ратцінгер пояснює: «Ми не хочемо, щоб держава нав'язувала нам певну ідею добра. Проблема стає ще чіткішою, коли ми пояснюємо поняття добра з допомогою поняття істини. На нашу думку, повага до свободи кожного індивідуума сьогодні полягає в тому, що питання істини не вирішується державою: істина, а, отже, й істина в питанні добра, вважається непізнаною суспільством (...) Поняття істини зміщене в зону нетолерантності та анти-демократії. Вона не є

суспільним, а всього лише приватним благом та благом груп. Видається, що сучасна демократія невідривно поєднана з релятивізмом»³.

Для Річарда Рорті, американського філософа права та першопрохідця релятивізму, ідеалом є «ліберальне суспільство, в якому більше не існуватиме абсолютних цінностей та вимірів; благополуччя стане єдиною річчю, прагнення якої виправдане». «Ядром демократії (є) свобода, а не благо, яке є шкідливим для свободи». «Правовими джерелами можуть бути лише переконання більшості громадян»⁴.

Сам Рорті знає, що Гітлер прийшов до влади через рішення більшості. Чому ж для нього не є так само очевидним, що «здатність більшості помилятися не (можна) заперечувати»?⁵ Помилки «можуть стосуватися не лише другорядного, але й ставити під сумнів основоположні блага, тому гідність людини та її права вже не гарантуються, а отже — руйнується доцільність свободи. Бо ж більшість аж ніяк не може постійно бачити, в чому суть прав людини та в чому полягає людська цінність. Історія нашого століття драматично довела: більшість можна спокусити, нею можна маніпулювати, а свободу можна знищити в ім'я тієї ж свободи»⁶.

Нам зовсім не обов'язково зазирати в минуле, щоб зрозуміти, що права людини дуже легко порушити, якщо вони не закорінені в абсолютних цінностях. Ніхто не сперечатиметься, що право на життя є найосновнішим правом людини, відповідно, першочерговим завданням держави є захист життя своїх громадян, також і саме тих, які не можуть захистити своє життя самотужки. Однак воля більшості вирішила, що можна вбивати ненароджених дітей. Німецьке правосуддя трактує це як правопорушення, однак не передбачає покарання за нього. Народні обранці в цьому питанні не враховували думки народу, лише виконували волю більшості, яка їх обрала та обиратиме. В ЄС та ООН робляться спроби визнати аборт правом людини. Навіть організація допомоги ув'язненим, *Amnesty International*, має намір зробити це метою своєї діяльності.

Якщо людські права не закорінені в абсолютній цінності, а саме недоторканності життя, вони перетворюються на предмет переговорів. Порожній простір свободи на наших очах заповнюється тілами вбитих під час абортів дітей. Після того, як правом на життя групи людей знехтували шляхом легального, демократичного волевиявлення, греблю прорвало. Право на життя інших груп так само стало віддане на вирішення. Інвалідів можна вбивати аж до моменту безпосереднього народження, старим і хворим, навіть хворим дітям в сусідніх з нами державах можна допомогти померти, якщо вони самі прагнуть цього, а у випадку з дітьми — якщо цього хочуть батьки.

Очевидно: якщо воля більшості має бути спрямована на добро, то більшість у такому випадку мусить прагнути добра та мати змогу творити добро. Ніяк не можна довести, що з суми егоїзмів окремих індивідуумів випливають рішення, які зміцнять життєві основи суспільства та зроблять його життєздатним. Кожен знає: добро робити важко, а зло — легко. Спокуса полягає в тому, щоб заколисати спроможність вирішувати, що таке добро і зло, або й продати зло під маскою добра. Без виховання в ім'я добра ми завжди готові до реалізації власних інтересів коштом інших. Нас можна спокусити. Нами можна маніпулювати. Можливості до введення в спокусу та маніпулювання у наш час зросли до колосальних розмірів. Таким чином, демократія існує та зникає з моральним станом людей, які проголошують волю більшості. Саме тому Ратцінгер говорить про «дополітичні моральні основи свободної держави» та погоджується з філософом Юргеном Габермасом, членом франкфуртської школи, який колись виступав натхненником студентського руху. Криваве минуле та кривава сучасність без будь-яких сумнівів демонструють: має існувати «нерелятивістське ядро демократії».

³ Цінності, ст. 52f

⁴ Цінності, ст. 45–59

⁵ Цінності, ст. 59

⁶ Цінності, ст. 59

Толерантність — бойове поняття релятивізму

Польський філософ Ришард Легутко показує, як відбувалося та відбувається захоплення влади релятивізмом⁷. Тут ключову роль відіграє поняття толерантності. З другорядної чесноти толерантність стала знаряддям боротьби на шляху утвердження диктатури релятивізму.

Толерантність займає найвищий щабель на шкалі цінностей сучасної епохи. Раніше толерантність вважалася бажаною чеснотою для підтримки соціального спокою, оскільки нетолерантність призводила до насильства та переслідування. Особливим чином толерантність мала гарантувати свободу релігії та совісті. Вольтер у своєму *Трактаті про терпимість* захищав толерантність як вершину моралі, але — на відміну від релятивістів наших днів — істину як таку він не вважав репресивним поняттям. Толерантність, якій залежить всього лиш на мирному співіснуванні людей з різними переконаннями, Легутко називає «негативною толерантністю».

Однак процес пішов далі. Поняття толерантності повинне було сприяти певним точкам зору і нейтралізувати інші. Толерантність перетворилася в суспільну програму, покликану витіснити всі філософії, релігії та соціальні норми, які займаються пошуком істини. Тепер мова йшла вже не про те, щоб *припинити* щось, а саме утиски інакодумців, а про те, щоби *робити* щось, а саме боротися за справу свободи. Легутко називає це «позитивною толерантністю». Про постмодерних філософів він пише таке:

Вони вірять, «що викоринити інтелектуальні засади нетолерантності ми можемо, мусимо і вже почали робити це (...) Відповідальною за нетолерантність є істина як така, незалежно від ступеня зарозумілості чи смирення, з яким вона пізнається». Будь-яка істина виключає іншу. «Якщо, для прикладу, наполягати на своїй гетеросексуальності, то можна викликати підозру, що таким чином пропагується визнання гомосексуальності об'єктивно неправильною; людину можуть звинувачувати у приниженні гомосексуалістів та закликах до їх дискримінації. Від істини до переслідувань — всього один крок»⁸.

Ці філософи вимагають відмови від метафізики та будь-якого виду пізнання, яке базується на істині.

«Ця визвольна програма означає ліквідацію філософії в тому вигляді, у якому вона існувала останні дві з половиною тисячі років»⁹. Разом з поняттям істини були забраковані й інші поняття: буття, природа, відмінність між суб'єктом і об'єктом, глузд, добро та зло. «Річард Рорті говорить про це так: демократія має пріоритет над філософією»¹⁰. Концепція позитивної толерантності визнає за кожним його позицію, однак вимагає сприйняття усіх інших позицій як рівноправних. Не можна робити негативних суджень про інші позиції, бо це означало б дискримінацію, а поважати потрібно навіть те, що видається нам огидним.

Відповідно, заборонена сильна ідентифікація з власною позицією. Всупереч усьому потрібно бути доброзичливо відкритим. Приблизно так: «Так, я християнин, але я буду доброзичливо відкритим до митця, який справлятиме нужду на розп'яття»¹¹.

⁷ Ришард Легутко, *Проблеми з толерантністю*, Partisan Review, Bd. 61, № 4, 1994. (Переклад цитати — Габрієла Кубі).

⁸ Там же, ст. 170.

⁹ Там же, ст. 171.

¹⁰ Там же, ст. 171.

¹¹ Там же, ст. 175

«Метою є *homo liberalis* (людина ліберальна), чиєю першою та найважливішою лояльністю в громадському та приватному житті є порядок більшості, а не певне віросповідання. *Homo liberalis* є єдиним уособленням людства, яке може задовольнити вимоги та умови толерантності. Первісною заслугою толерантності було те, що протестанта не змушували зрікатися протестантизму, а юдея — юдаїзму. Зараз честь бути зарахованим до толерантних осіб може випасти комусь лише тоді, коли ми всі станемо *homines liberales* і відповідним чином змінимо свій світогляд; але не тому, що цей світогляд визнали неправильним, а тому, що його вважатимуть соціально та політично неприпустимим. Коротко кажучи, толерантність — це програма глибокого соціального перевиховання»¹². Висновки релятивістської теорії стають очевидними в позиції австрійського правника Ганса Кельзена, якого Ратцінгер вважає яскравим представником крайнього релятивістського напрямку.

Кельзен оцінює поведінку Пилата при винесенні вироку Ісусові. В Пилаті він вбачає зразкового демократа.

Згадаймо: Пилат не міг знайти в Ісусові жодної провини. Він запитує: «Отже, ти цар?» Ісус відповідає: «Ти кажеш, що я цар. Я на те уродився і прийшов у світ на те, щоб свідчити істину. Кожен, хто від істини, слухає голос мій». «Що таке істина?», запитує Пилат, однак відповідь його не цікавить. Він виходить до юдеїв та намагається укласти з ними угоду. Варавва замість Ісуса, бичування замість розп'яття на хресті. Однак розбурхана юрба не дає себе «задурияти». «Розіпни його! Розіпни його!». Коли Пилат усвідомлює, що може потрапити в немилість кесаря, оскільки відмовився засудити на смерть «царя юдеїв», він виносить Ісусові вирок «на розп'яття» та вмиває руки від невинної крові (Ів 18, 37 – 19, 16 і далі).

Ратцінгер каже про це: «Кельзен вважає, що Пилат в даній ситуації повів себе як досконалий демократ. Оскільки він не знає, що є справедливим, то перекладає це рішення на плечі більшості. Таким чином в інтерпретації австрійського вченого Пилат стає емблемою релятивістської та скептичної демократії, яка опирається не на цінності та істину, а на процедури. Той факт, що в особі Ісуса був засуджений невинний праведник, Кельзена не хвилює. Адже немає іншої істини, ніж істина більшості»¹³.

Вражає те, що з висновком релятивізму, а саме демократичною легітимізацією юридичного вбивства, згоджується та відкрито проголошує його шанований усіма юрист. Те, що невинним є Ісус Христос, принесений в жертву перетвореній на ідола демократії, є біблійною пересторогою для християн (пор.: «Мане, текел, фарес» — Дан 5, 25).

Слово діє

Ми висвітлили мислення часу, у якому живемо. Ключове твердження релятивізму: ми не можемо пізнати добро та істину. А тому добро та істина не можуть вважатися обов'язковими засадами нашого спільного життя у свободі. Той, хто пробує дізнатися, що є добрим та істинним, отримує ярлик нетолерантного, а тому таку особу треба побороти.

Який тип суспільства породжує релятивістське мислення? Чи взагалі існує такий причиново-наслідковий зв'язок: мислення витворює суспільну дійсність? Якщо ми розглянемо історичні епохи, то матимемо справу з ідеями, які в даний час визначали мислення людей. Ми завжди встановлюємо подібність між філософським мисленням та суспільною дійсністю. Гайнріх Гайне

¹² Там же, ст. 176.

¹³ Цінності, ст. 55

сказав у песимістичному пророчому прогнозі розвитку Німеччини: «Думка передує вчинкові, так само як блискавка — громові»¹⁴.

Взаємозв'язок оповитий таємницею. Як може статися, що те, що вигадали Гегель, Маркс, Зігмунд Фройд у своїх кабінетах і що дано зрозуміти лише вченій еліті, рано чи пізно диктує життєву дійсність народів? Як воно проникає в мозок та серце мас і визначає їхні вчинки?

Ми мусимо усвідомити: СЛОВО творить дійсність, змінює її в кращу чи гіршу сторону. Ісаєа говорить про слово Боже: «...Моє слово, що виходить у Мене з уст, не повертається до Мене порожнім, але чинить те, що Я хочу, довершує те, за чим Я його вислав» (Іс 55, 11). Однак не лише слово Боже формує дійсність. Зле слово теж досягає своєї мети. Між ними простягається свобода людини.

Оскільки слово творить дійсність, то суспільні зміни завжди йдуть пліч-о-пліч зі зміною мови. Слова, які в християнській культурі протягом століть служили для розрізнення добра і зла, отримали «погану славу», їх більше не можна вживати в громадському дискурсі. Того, хто їх вживає, висміюють, ставлять на ньому тавро фундаменталіста та змушують замовкнути. Це, передусім, ті слова, які поєднують поведінку людини з позитивним чи негативним ціннісним судженням і таким чином дають орієнтири культурі. До забракованих слів належать: чеснота, незайманість, невинність, чистота, гріх, порок, розпуста.

Є також нове слово, яке служить для відокремлення сексуальності від полярності чоловіка та жінки й полишає її на вільний розсуд індивідуума: *гендер*. Мається на увазі «соціальна», довільно обрана «стать», на противагу до біологічної статі (*sexus*), яка означає статеву відмінність між чоловіком та жінкою. В народі поняття «гендер» майже невідоме, однак воно є вербальним вістряем спису релятивістського перевороту. (Див. наступну главу «Гендерна революція»).

Знаки часу

Як виглядає час, позначений словами, що не дають змоги розрізнити добро та зло?

Кожен бачить, що наша культура занурюється в глибоку кризу. Навряд чи є хтось, чийого життя ця криза не торкнулася. Падіння народжуваності, розпад сімей, безробіття, екстремальний рівень державного боргу, занепад освіти, зростання криміналітету, корупція, торгівля людьми, тероризм — і все це на фоні змін клімату та природних катастроф. Новизною нашого часу є не занепад окремої обмеженої культури та витіснення її новою, життєздатною культурою, яка перебуває на під'юмі, а глобальність проблем. На горизонті з'являється передислокація сил під впливом Китаю та ісламу, однак вона аж ніяк не вирішує проблеми.

В якому стані опинилися люди? Мільйони живуть в неповних сім'ях. Мільйони не мають роботи. Мільйони страждають депресією, мільйони переживають хронічні напади страху, мільйони залежні — від алкоголю, наркотиків, переїдання, порнографії. Дедалі більше людей все частіше хворіють. Дедалі більше людей стають злочинцями. Мільйони чоловіків користуються послугами проституток, а жінок мільйонами викрадають та продають, щоб такі чоловіки мали змогу користуватися ними. Дедалі більше дітей стають жертвами сексуального насильства. Мільйони жінок вбивають власних ненароджених діток. Мільйони більше не хочуть мати дітей.

А молоде покоління, для якого богом стали розваги, оскільки їм ніхто нічого не розповідав про Бога й не став прикладом життя з Ним, в той час як безвідповідальні ЗМІ та споживацька індустрія нав'язали прибуткову для себе насолоду як зміст життя — як воно почувається?

¹⁴ Генріх Гайне, *До історії релігії і філософії в Німеччині*, Drittes Buch, 1834.

Дослідження інституту Роберта Коха стосовно здоров'я дітей та молоді, опубліковане у вересня 2006 року, показує: 21,3 відсотка дітей мають надлишкову вагу, а серед 10–17 річних їх кількість сягає вже 25,5 відсотка. 21,9 відсотка страждають харчовими розладами, а серед дівчаток у віці 17 років таких вже 30 відсотків. Їх тим більше, чим нижчий соціально-економічний статус. 22 відсотки мають психічні розлади. Вони страждають від порушень соціальної поведінки, страхів, депресій. Неблагополучна ситуація в сім'ї та низький соціально-економічний статус підвищують ризик у чотири рази.

За висновком Інституту німецької економіки в Кельні (IWK) майже четверта частина випускників щороку не має достатньої кваліфікації для успішної професійної освіти¹⁵.

Багато дітей приходять в садочки та школи вже з хронічними психічними розладами¹⁶. Не дивно, що дедалі більше дітей та молоді здатні витримати день у школі лише з допомогою психотропних препаратів¹⁷.

Професія вчителя перетворилася на працю приборкувача. За кожної нагоди вибухає порохова бочка насильства. Батьки та вчителі втратили свій авторитет, оскільки молодь, починаючи від часу статевого дозрівання, а то й ще раніше, орієнтується на собі подібних, таких же незрілих, загублених та податливих до маніпуляцій, як і вона сама¹⁸.

В багатьох покинутих самих на себе волосся стає дибки, вони вставляють навушники до вух, щоб їх організм підкорився ритмічному потоку, і з допомогою наркотиків відлітають в уявний світ, з якого кожного разу все важче і важче повертатися до реальності. Те, що вони називають музикою, звучить як падіння літака, а тексти часто є неприхованою «дорогою в пекло». Заледве досягнувши пубертату, вони вже вступають в сексуальні стосунки, до яких їх ретельно готують в школі, на уроках статевого виховання з дев'ятого року життя. Вони вивчають, що єдина пов'язана з гомосексуальністю проблема полягає в тому, що суспільство ще не повністю акцептує її. Слоган «*Ти маєш право робити все*» підмінює свободу і є тим найкоротшим шляхом, на якому розсудок та воля стають бранцями хтивості.

ЗМІ як «вихователі»

Кожне суспільство є настільки добрим, наскільки добрими є його громадяни, який би уклад чи Конституцію воно не мало. Тому Йозеф Ратцінгер говорить про «дополітичні моральні засади свободної держави». Ці засади з давніх-давен існували в сім'ї: солідарність, здатність до самообмеження, любов, вірність, надійність, дотримання обов'язків, віра, звичаї, традиції. Церква в постійних повчаннях пригадувала людям про їх Звідки і Куди та про заповіді, яких має дотримуватися той, хто любить Бога. На цьому ґрунті змогла сформуватися демократія. Алексіс де Токвіль у своєму філософському звіті про подорож Америкою в 1830 році з захопленням описує, що передумовами свободної демократії в Америці є вікова віра та її передача у вихованні¹⁹.

Однак хто сьогодні виховує молодих людей? Хто ще усвідомлює, для чого саме потрібно їх виховувати? Сьогодні очевидний вплив на молодь мають ЗМІ. Всі інстанції, які хочуть

¹⁵ *Die Tagespost*, 27. 06. 2006.

¹⁶ 13–17 відсотків дітей в дошкільному віці мають дуже серйозні труднощі. *Соціальна компетентність дітей та сімей*. — Дослідження університету Ерлангена-Нюрнберга, Ерланген, 2004

¹⁷ 45 відсотків 12–17-річних тривалий час приймають таблетки від головного болю та стимулятори. *Die Tagespost*, 29. 09. 2001.

¹⁸ Нойфельд, Гордон та Мате, Габор. *Ми потрібні нашим дітям*. Видавництво Genius, 2006. Важлива книга для «орієнтації ровесників».

¹⁹ Алексіс де Токвіль, *Про демократію в Америці*. Перше видання, Париж, 1835 та 1840

передавати цінності, батьки, священники, вчителі повинні вести часто заздалегідь даремну боротьбу проти впливу ЗМІ. Значна частина батьків цю боротьбу прогнала — і ставить телевізори вже в перших класах початкових шкіл. Додамо до цього ігрові приставки, мобільні телефони, відео та Інтернет, кіно та журнали.

Насильство, порнографія та богохульство з дедалі разючішими руйнуваннями меж стали частиною стандартного ритму життя і доступні в будь-який час - варто лише натиснути декілька кнопок. Коли якийсь підліток знову впадає в шал або ж кримінальна статистика повідомляє, що кількість сексуальних злочинів серед неповнолітніх за останні десять років зросла вдвічі — тобто кількість підлітків, які гвалтують інших підлітків! — то на певний час газетні коментатори турботливо морщать чола. Однак суспільство, у якому об'єднання заради добра вважається злом, нездатне покласти цьому край.

Коли старий і молодий щоденно по декілька годин дивляться фільми, у яких всі види гріхів видаються за буденне життя, руйнується вирішальна інстанція «дополітичних засад свободної держави»: совість. Радарна система нашого життєвого польоту виходить з ладу.

Чи не згущуємо ми фарби? Адже є стільки добра! Так, є багато добра. Є стабільні сім'ї, є мільйони людей, зрілих та юних, котрі прагнуть бути добрими та творити добро. Є мільйони підлітків, які подорожують на Всесвітні дні молоді або відвідують християнські спільноти. Чи зможуть вони повернути мейнстрим в іншому напрямку? Куди віє вітер?

Політика: безпомічність

Кожне друге слово політиків — *реформа*. Чи вірить хтось, що реформи направо і наліво зможуть подолати кризу? Ми вважаємо себе раціональним, просвіченим суспільством. Зрештою, науковий підхід до світу є найбільшим бонусом нашої культури. Однак раціональність не дає нам змоги знайти корінь проблем, щоб взяти курс на їх виправлення. Для прикладу, потрібно пояснити, чому суспільство, якому загрожує вимирання, підтримує аборти на державному рівні та пропагує гомосексуалізм.

В реформах мова в першу чергу йде про перерозподіл грошей, від громадянина до держави, від працівника до роботодавця, так, начебто причиною усіх бід є нестача грошей та їх неправильний розподіл. Однак чи справді це так? Припустімо, що держава гарантуватиме кожному комфортний рівень доходу — чи подолає це кризу? Чи відпаде в такому випадку потреба в узгодженні того, що є добрим, і що варто прагнути добра? Чи стане непотрібним виховувати дітей для добра?

Однією з причин кризи є той факт, що ми декілька десятиліть жили в умовах різного рівня добробуту, внаслідок чого могла виникнути ілюзія, що держава справді могла б бути гарантом нашого матеріального існування. Лише за такої матеріальної передумови могло сформуватися суспільство насолод. І всі відчувають: суспільству насолод підходить кінець.

На що перетвориться наше демократичне суспільство, коли до моральної біди долучиться матеріальна? А як же ж вона не долучиться, враховуючи названі вище проблеми! Те, що соціальні системи виявляються нежиттєздатними, якщо їх потребує дедалі більше людей, а фінансує все менше, є широковідомою темою для ток-шоу. Як долатиме біду та хаос наступне покоління, котре вирросло в суспільстві насолод?

Людська податливість до маніпуляцій та схильність до спокус є тим сильнішою, чим менше прив'язань має людина. Диктатурі потрібні розкладені на атоми індивідууми. Хто не має прив'язань, того легко можна зв'язати. Ми переживаємо тоталітарний наступ на все, що

підтримує людину: на батьківщину, на сім'ю, на зобов'язуючі цінності, на Церкву, на Бога. Як наступне покоління даватиме собі раду з виборчим правом більшості, якщо релятивізм підточив основи добра?

Коли Гітлер прийшов до влади, то сім'ї ще були міцними, а церкви - повними. В кожному селі був священик. Громадська еліта вірила в гуманістичні цінності. Точилися суперечки про Бога та істину. Але все-таки, все-таки нацисти на виборах 1933 року отримали 43,9 народних голосів — чим сильнішим був католицизм в окрузі, тим менше було голосів. Який «людський матеріал» дістанеться наступному фюреру або — що більш ймовірно — анонімній державі-Молоху, яка за допомогою сучасної психології та сучасної техніки спостереження підпорядкує своїй владі всіх і вся?

«Поганська революція»

Криза, в якій ми живемо, не економічна, а моральна. Той, хто сам загруз в кризі, не може і не хоче цього визнавати, мало того, він або вона мають кровну зацікавленість в тому, щоб так жили всі і щоб знищувалися критерії добра та зла. Видається, що це прибуткова справа для майже всіх інтелектуалів та митців, котрі творять дух часу. Вони іменують себе «постмодерністами» та з непохитною впевненістю у власній перемозі обзивають «фундаменталістами» всіх, хто не наважується марширувати в їх колонах. Бог для них помер — а тому не існує гріха. Підсумком їх морального пізнання є заклик до людей: «Роби те, що бажаєш!» Яким доречним в цьому випадку стало те, що дослідники мозку вважають експериментально доведеним, а саме: не існує свободної волі, а, відповідно, й вини. На порозі смерті це виглядає зовсім по іншому.

Паліативна опікунка та інструктор по роботі в госпісах пише в листі до авторки: «(Помираючи) в цю величну мить їхнього життя більше не дозволили б, щоб хтось виправдовував їх, шукав вибачень за їх вчинки. Набагато швидше вони без вагань згоджуються з моєю обіцянкою, що Бог завжди чекав лише на цю одну мить і що він зустрине їх з широко розкритими обіймами».

Джефрі Сатіновер, єврейський автор та медичний керівник інституту «Теменос» у США, бачить нас в центрі «поганської революції»²⁰. «Зміни в наших уявленнях про сексуальність є лише симптомом набагато вагоміших змін в духовній площині, які стосуються всіх аспектів нашого життя (...) Якийсь період часу виглядало на те, що матеріалістичний світогляд переможе». За духовною посухою настала «сильна, нова прага за духовним началом (...) Викликаний нею дух часу — це той же постійно присутній і раніше релігійний дух, який, однак, цілком протилежний до етичного монотеїзму християнської та ортодоксально-юдейської віри (...) Мова йде про відродження поганства (язичництва), а його вчення зветься гностицизмом».

Жив собі невеликий народ, євреї, який на Близькому Сході, в оточенні старих язичницьких культур, запровадив етичний монотеїзм. Старий Заповіт повідомляє про постійні цикли відпадиння та повторного навернення до єдиного Бога. Бог відкривався пророкам як один та єдиний Господь усіх людей, який зобов'язував їх до абсолютної моралі, до уникання гріхів та прагнення добра, тобто до святості. «Етичний монотеїзм вибудував моральний устрій, який панував аж до доби Відродження». З того моменту цей порядок підривали мислителі та поети, і зараз ми є свідками його занепаду.

²⁰ Джефрі Сатіновер, *Гомосексуалізм та політика віри*, Grand Rapids 1996. Останній розділ німецькою мовою в Бюлетені № 10, осінь 2005, Новини Німецького інституту молоді та суспільства. Всі цитати та парафрази взяті з цієї статті.

Сатіновер називає шість ознак поганства, які утвердилися в нашому суспільстві або ж за утвердження яких триває боротьба:

1. Поганство *політеїстичне*. Кожен має свого власного «бога» та живе за його правилами.

2. З цього випливає плюралізм цінностей. «Жоден „бог“ і тому й жодна цінність не мають переваги над іншими цінностями, хіба що вони насаджуються силою».

3. Суспільства, де панує поганство, є тенденційно *не-егалітарними* (...) З плином часу жадоба влади стає єдиним правилом. Той, хто владарює, визначає, що є правильним. Влада визначає закон та займає його місце».

4. Суспільства, де панує поганство, є *пантеїстичними*. «Природа — це частина божественного, а тому їй поклоняються як Богу. Не існує справжньої різниці між Творцем та творінням. Це призводить до того, що людина вшановує не лише природу „ззовні“, але й власну природу „зсередини“, тобто свої природні інстинкти, такі як голод, сексуальність, агресія або насолоду взагалі. Іншими словами: людина поклоняється сама собі.

5. Оскільки природні схильності та інстинкти переводяться в сферу духовності, то поганське „богослужіння“ схиляється до насильницького, гедоністичного та оргіастичного (...) Задовольняючи інстинкти, досягають найвищого можливого бажання та екстазу, входять в наркотичне сп'яніння, практикують храмову проституцію, ритуальні вбивства ворогів, нанесення пошкоджень самому собі та навіть принесення дітей в жертву».

6. «З цього видно: поганство — це служіння не Богові, а ідолу. Прибічник поганства робить критерієм добра те, що знаходить у своїй людській природі. Свою власну людську природу він робить „богом“, кумиром. Людина є мірилом всіх речей».

На відміну від поганської духовності та суспільства, юдеї та християни поклоняються виключно єдиному Богові, вони мають цілісну, абсолютну систему цінностей; вони егалітарні, оскільки незалежно від рангу та імені кожен є дитиною Божою; людина є цілісністю духа та тіла, покликаною до освячення своїх природних потягів, перш за все сексуальності.

Вчення поганства — це *гностицизм*. Гностик вірить та займається власним спасінням шляхом таємного знання. Він заперечує історичний факт вочленення Бога. Добро і зло для нього — рівнозначні принципи, які охоплюються вищою єдністю. В площині поведінки це призводить до «відносності добра та зла та підсилює нашу схильність обирати зло. Зло ми вважаємо добром, адже воно часто дарує такі добрі відчуття».

«Конфлікт між юдео-християнським монотеїзмом та поганством не новий і не простий, а природний: це одвічна, нескінченна боротьба за душі людей». Такий висновок робить в своїй статті Сатіновер.

Елементи язичницького світобачення через рух Нью-ейдж стали частиною нашої культури. Ми стикаємося з ними всюди, де мова йде про зміни або ж лише про опіку потребуючих людей: в психотерапії, в лікаря, цілителя, в школі та в дитячому садку, у вищих навчальних закладах та в церковній освіті дорослих, в притулках для неповносправних та людей похилого віку. Вони діаметрально протилежні до юдео-християнського етичного монотеїзму, якому ми завдячуємо нашу свобідну культуру.

Особовий Бог любові

Папа Бенедикт XVI намагається пробудити світ від пристрасного захоплення цим постмодерним дурманом. Якщо вже навіть і здавалося, що критерії добра і зла поховані релятивізмом, то вони усе одно раптово вириваються назовні.

В своїй першій енцикліці²¹ Папа Бенедикт XVI заново розповів нам про люблячого Бога. Чому ж люди так сильно бороняться від того факту, що найглибшою дійсністю нашого всесвіту є любов? Ми маємо право вірити та можемо дізнатися, що цей люблячий Бог знає нас. «Що є людина, що Ти пам'ятаєш про неї?», сказано в псалмі (Пс 8, 5). Земля у всесвіті подібна до піщинки в Сахарі. І на цій землі ми — це всього лише одна особа серед мільярдів. Проте кожен індивідум може встановити живі відносини із живим Богом.

Нашим найбільшим прагненням є любити і бути любленими. Ми маємо Бога, чиєю суттю є любов, Який вчить нас любити та дарує нам благодать — спроможність любити. В особі Папи Бенедикта XVI ми маємо духовного провідника, який спонукає нас йти цим шляхом освячення з Христом. Ми маємо слово Слова, що стало плоттю, яке не зникне, навіть коли зникнуть небо та земля. Це слово підтвержене життям та стражданням, смертю і воскресінням Того, хто його промовляє.

«Хто любить Мене», каже Ісус, «той заповіді Мої зберігає». «Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Моїй перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця, і перебуваю в любові Його» (Ів 14, 21; 15, 10).

Десять заповідей застаріли?

Фундаментом, на якому християнська культура змогла піднятися до небачених висот, є Десять заповідей. На самому початку Мойсей, розгніваний твердошиїстю народу, розбив таблиці, на яких Бог написав заповіді, однак Бог написав їх удруге. Тоді, як і сьогодні, люди бунтуються проти того, що добро має свою ціну, а це значить: відмовитися від малого зараз, щоби потім досягнути велике. Щоразу, коли культура відхиляється від цього стандарту й чинить законом поведінки задоволення бажань, вона рие собі цим самим могилу.

Які *розумні* аргументи можна навести проти дотримання Десяти заповідей та перетворення їх в зобов'язуючу та варту устремлінь основу для виховання і держави? Чи це не втрата свободи, якщо 1. людина перетворює себе на бога; 2. над Богом насміхаються; 3. неділю приносять в жертву задоволенню та економіці; 4. батька й матір звинувачують та забувають; 5. вбивають ще не народжених дітей; 6. Розлучаються; 7. кожен бере собі все, що може взяти; 8. в ЗМІ поширюється дискредитація; 9. чоловік та жінка стають здобиччю похоті та 10. панує закон максимізації вигоди?

В якому стані перебувало б наше суспільство, наша цілісність, якщо б 1. Господа визнавали Творцем; якщо б йому 2. віддавали честь і славу; якщо б 3. святкували та раділи один день в тижні, що ми діти і друзі Господні; якщо б 4. шанували батька та матір; якщо б 5. прожили життя від початку і до кінця у святості; якщо б 6. зберігали подружню вірність; якщо б 7. заробляли собі на життя чесним способом; якщо б 8. ЗМІ повідомляли б виключно правду; якщо б 9. задоволення було слугою любові; якщо б 10. у центрі господарського життя перебувала б справедливість?

Десять заповідей вважають застарілими не тому, що це *розумно*, а тому, що розум сам по собі не дає людині сили дотримуватися їх. Тому розум потребує Бога — а Бог потребує розуму.

Усе це — християнська віра, яка уможливила створення чудової культури, в залишках якої ми живемо, чіими витворами захоплюємося дотепер і якій завдячуємо свободу, толерантність та милосердя. Неперервне проповідування віри сформувало моральні основи, на яких ця куль-

²¹ Папа Бенедикт XVI, DEUS CARITAS EST, Документи Апостольського Престолу, № 171.

тура змогла розквітнути. Їй ми завдячуємо рішення наших предків — засновників правової системи, які в своєму житті знову й знову обирали добро та відкидали зло.

Ті, хто хоче знищити Християнство, уникають дискусій з позицій здорового глузду. Вони оперують гріхами Церкви, щоб зрештою знецінити її заклики остерігатися гріха. Вони волають про подвійну мораль, оскільки самі не терплять моралі. Вони проголошують себе толерантними та плюралістичними, щоб врешті-решт змусити замовкнути голос правди.

Наш час намагається переконати нас, що дотримуватися заповідей занадто важко й неправильно по відношенню до людини. Це — великий обман релятивізму. Так, ми втрачаємо напрямок і знову знаходимо його, ми падаємо і знову піднімаємося. Однак що трапиться, якщо ми втратимо курс, якщо кожна окрема особа і все суспільство припинить прагнути добра, та ще й називатиме такий стан речей добрим? Ми потрапимо у спіраль, яка постійно віддалятиме нас від Бога, та накинемо собі на шию ярмо, яке гнобитиме нас, замість дотримання заповідей, які нас звеличують. Конфлікт проявляється в нездатності нашого просвіченого, начебто раціонального суспільства до корекції курсу [напрямку].

Трагедія нашого часу полягає в тому, що сконцентрована сила культури змушує нас не дотримуватися заповідей та пригнічує голос совісті, який знає, що є правильним і добрим. Руйнівниками свободи є не ті, хто дотримується заповідей та вчить цьому інших, а ті, хто, одягнувши маску свободи та толерантності, краде в людей орієнтацію на Бога. Хто не використовує свій розум, щоб спрямувати волю до правильної мети, а керується власними пожаданнями, той, за умови наявності лідерських якостей, підкорить інших своїй силі.

Неправда, що релятивізм гарантує свободу. Навпаки, він відбирає в людей критерії добра та зла. Таким чином люди стають матеріалом для тих сил, які прагнуть створити «новий прекрасний світ», в якому Бога скинули з престолу, а на його місце сідають люди, для яких вже ніщо не є святим. Демократія, яка руйнує свій моральний фундамент, рухається шляхом диктатури.

Склея

Незламний, всесвітніх масштабів опір на цій планеті чинить лише одна установа: Католицька Церква. Вона претендує на повну істину та поширює цю правду по всій землі устами свого найвищого представника. Для неї істина — це Слово, яке стало плоттю — Ісус, котрий говорить про Себе: «Я дорога, істина і життя». В Церкві немає батальйонів, вона проповідує Слово.

В сучасному інформаційному суспільстві вона мусить бути почутою — в першу чергу не тому, що більш ніж мільярд людей є католиками — цей факт сам по собі не дає їм голосу в публічній думці, — але тому, що сотні тисяч, ба більше — мільйони молодих людей збираються в одному місці, коли проповідує — або вмирає — Папа. Події такого масштабу неможливо ігнорувати.

Проти жодної установи на цій землі не вирує така боротьба, як проти Католицької Церкви. Улюбленими набоями проти неї є гріхи Церкви в минулому — інквізиція та спалення відьом. Це боротьба, яку очолюють одноокі, не готові поглянути іншим оком на ріку святих та мучеників, що, не висихаючи, тече з моменту заснування Церкви і аж до наших днів. Кількість мучеників у ХХ столітті більша, ніж в усіх інших разом взятих століттях, та постійно збільшується на наших очах, передусім в ісламських країнах, в Китаї та в Північній Кореї.

Папа Римський — намісник Христа на Землі та наступник Петра. Петрові Ісус сказав: «Ти — Петро (скеля), і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт 16, 18).

На цю скелю накинулися вороги Християнства, недруги Ісуса Христа. Він є тим, проти кого спрямована ірраціональна злоба релятивістів, оскільки саме Він є мірилом, яке вони прагнуть знищити.

Тепер справді очевидно, чому секуляристи еднаються з ісламістами, хоча вони якнайбільше мали б лякатися перспективи ісламської духовної держави. Можливо, люди, які прагнуть ліквідувати сім'ю, мають дуже обмежене бачення майбутнього? Цей самогубний союз викриває реакція на проповідь Папи Бенедикта XVI в університеті Регенсбурга 12 вересня 2006 року. Ісламський світ реагує погрозами замаху на Папу, переслідуванням християн та знищенням церков, в той час як західний світ дискутує про необхідність вибачень з боку Папи. Цей світ не здатен захищатися з високо піднятою головою, бо усвідомлює, що він знищив скарб, якому завдячує свою культуру.

В утисках нашого часу ми можемо зробити лише одне: встановити якнайміцніший зв'язок з Ісусом Христом, оскільки ми знаємо: Він переміг на хресті сатану, а у воскресінні — смерть, сьогодні Він перемагає в кожному серці, яке відкривається для Нього, і Він переможе під час Свого другого пришествя. Папа Бенедикт — духовний провідник, який веде людство знову до Бога. «Світ потребує Бога. Ми потребуємо Бога», промовляє він людям та показує їм, як можна знайти Бога в Ісусі Христі. Ісус Христос встановлює абсолютні критерії, «і від цих критеріїв залежить усе: критерії, які є не лише теорією, але й освітлюють серця, тим самим спрямовуючи розум і вчинки на правильний шлях»²².

²² Проповідь в Мюнхені на території торгово-виставкового центру Neue Messe, 10.09.2006.

*Все наге та відкрите перед очима Його,
Йому дамо звіт!
(Євр 4, 13)*

ГЕНДЕРНА РЕВОЛЮЦІЯ

Релятивізм в дії

У *Batavia High School* у Нью-Йорку викладач, який працював там впродовж восьми років, влітку 2006 року виявив, що має неправильну стать. Він зробив операцію та з'явився в школі у жіночому одязі. Батькам повідомили, що за два тижні до старого вчителя/нової вчительки слід звертатися «місіс», звертання «містер» буде розцінене як недопустима дискримінація. Деякі батьки захотіли, щоб їх дітей — підлітків перевели навчатися в інший клас. Їх прохання не задовольнили²³.

На своєму сайті²⁴ школа оголосила, що розлад гендерної ідентичності (Gender Identity Disorder, GID) — це захворювання, а закон про права людини штату Нью-Йорк та кодекс поведінки школи забороняють дискримінацію в зв'язку з захворюваннями. А отже, вимога перевodu в інший клас розцінюється як дискримінація.

Чого навчатися школярі, чий вчитель раптом став вчителькою, а вони повинні визнати та сприйняти зміну статі? На прикладі вчителя вони бачать, що стать можна змінити за власним бажанням. В того, хто з якихось причин некомфортно почувається сам з собою — поширене явище серед дітей в перехідному віці, — може виникнути питання: можливо, в мене неправильна стать? Школярі-християни, які чули: «І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут 1, 27), а зараз вивчають і дізнаються про те, що існує «людське право» змінити стать, повинні знайти відповідь на питання: чи не є Біблія ворогом людини?

Це — реальний фронт споконвічної боротьби між двома непримиренними позиціями. Чи існує об'єктивна реальність, з якої можна вивести абсолютні критерії правильного та неправильного, доброго та злого, чи навпаки, реальність існує лише в пізнанні людини, а тому її можна довільно конструювати і руйнувати? З погляду релятивістського світобачення, істини не існує, оскільки дійсність постає як результат суб'єктивного сприйняття. Класична філософія, навпаки, дотримується позиції, що існують абсолютні критерії та остаточні принципи, з чого можна зробити висновок про існування Персонала — Бога. Для християн істина має обличчя та ім'я: Ісус Христос.

Якщо немає можливості пізнати істину та вивести з неї судження про те, що є добром, а що — злом, то наслідком цього може бути лише занепад цінностей. Хоча на нього й нарікають звідусіль, але й так само просувають вперед, передусім держава та ЗМІ. Очевидним, підтвердженим всіма даними емпіричних соціальних досліджень та скорботним для багатьох людей пережиттям є глибока криза, в яку потрапила наша культура. Однак систематично замовчують той факт, що найглибшою причиною кризи є руйнування ціннісного фундаменту.

Найважливіше поле битви релятивізму — це сексуальність. Сексуальну поведінку звірів визначає інстинкт, який не допускає свободи, а тому не вимагає ціннісних рішень. На відміну від тварини людина має вибір — опанувати статевий потяг та підпорядкувати його служінню

²³ LifeSiteNews, 09. 09. 2006.

²⁴ www.baraviacsd.org/highschool.cfm

любові й життю, або ж віддатися в його полон та існувати в ізолюваному устремлінні до задоволення бажань, оминаючи при цьому любов та життя.

Кожна культура має певні норми стосовно сексуальності та оберігає їх в законах, звичаях і традиціях. В стабільній культурі вони міцно вкорінені в серцях людей як аксіоматична впевненість в тому, що в сексуальності є добрим, а що — злим, та невблаганно здійснюють їх. Того, хто від них відхиляється, стигматизують та маргіналізують. (Ще два покоління тому дошлюбні статеві стосунки називалися «диким подружжям», а незаконно народжені діти були причиною відцурання з поганими біографічними наслідками).

В нашій власній культурі ми констатуємо: соціальні та законні норми, які колись обмежували сексуальність до подружжя між чоловіком та жінкою, до чоловіка та жінки, до дорослих людей, до осіб, не споріднених родинними зв'язками, до сфери інтимного — всі ці норми зруйновані. «Сексуальне визволення» веде до свободи, якій чужа відповідальність за молодь та майбутнє. Ознаки культурного занепаду більш ніж очевидні, однак сексуальна революція долає нові і нові кордони.

Чоловік та жінка — соціальний конструкт?

В наш час ми спостерігаємо таке екстремальне зростання релятивізму, яке тільки можна собі уявити: заперечують те, що очевидне та пізнаване для кожної людини і ще від самих початків людства зрозуміле саме собою, так, як зміна дня і ночі: те, що людина існує в одній із двох статей — є або чоловіком, або жінкою.

Хто ще не стикався з таким мисленням, вважатиме його породженням хворобливої й зухвалої зарозумілості, яке навіть не варто брати до уваги. Однак саме ці погляди тихо й непомітно перетворилися за останні десять років на провідний напрям політики ООН²⁵, ЄС та національних урядів й викликають соціальну революцію, яка розхитує наріжні камені людського буття.

Статеву відмінність чоловіка та жінки називають соціальним конструктом, а саме — винаходом «гетеросексуального патріархату». Так начебто через це не лише меншість зазнає пригнічення та дискримінації, а й несправедливо обмежується свобода людини в цілому. Наче існує так звана «вимушена гетеросексуальність», яку слід здолати, при чому людина самостійно могла б визначати свою «соціальну стать» незалежно від «біологічної статі». Боротьба йде під прапором штучного поняття — *гендер*. Спочатку *гендер* використовувався як термін для розрізнення граматичних родів слів. На Всесвітній конференції з проблем народонаселення в Каїрі у 1994 році та на Всесвітній жіночій конференції в Пекіні у 1995 році феміністки різними маніпуляціями проштотували *гендер* на заміну слова *стать*, щоби статева відмінність між чоловіком та жінкою стала питанням довільного суб'єктивного вибору. За допомогою резолюцій ООН та ЄС це поняття стало політичною стратегією в окремих державах. Кожен повинен мати можливість *вибирати*, ким він є — чоловіком чи жінкою, та визначати свою ідентичність як гомо-, лесбі-, бі-, транс- або ще якось — і робити так можуть вже школярі.

Жінка-філософ Джудіт Батлер (Judith Butler), очільна ідеолог гендерної революції, розуміє це так:

²⁵ Генеральний секретар ООН Кофі Аннан, чий повноваження добігають кінця, ставить «гендерну рівність» на центральне місце в своїх пропозиціях реформ ООН. Вона має бути ключовим фактором в усіх видах діяльності ООН в державах-членах, а також при розподілі бюджетних коштів на потреби розвитку. Джерело: www.c-fam.org, Friday Fax від 16.11.2006, № 48 Jg. 9.

«„Біологічна стать“ є ідеальним конструктом, який з часом *примусово* матеріалізується. Це не простий факт або статичний стан тіла, а *процес*, у якому регулятивні норми матеріалізують „біологічну стать“ і досягають цієї матеріалізації *вимушеним* постійним повторюванням тих норм» (курсив автора).²⁶ Людською мовою: я чоловік чи жінка лише тому, що мені це примусово насадили. Дивовижним чином такі висловлювання отримують вагу та дієвість, якщо їх закутують у філософську термінологію, так що і впізнати годі.

Вже давним-давно не дискримінована, а дискримінуюча меншина гомо-, бі- та транссексуалів намагається нав'язати свої цінності в процесі соціальної революції, яка не має аналогів у історії. Про те, як далеко зайшов цей процес, переважна більшість населення не має ні найменшого поняття. Причиною такого стану речей, ймовірно, є те, що навряд чи хтось вважає можливою відданість владної еліти — політичної, правової, медійної — такій «гендерній перспективі». Тим, хто живе в колі сім'ї (а більшість людей живуть ще саме так), це видається настільки неймовірним та відірваним від реальності, як і існування партії, яка захотіла б скасувати зміну дня і ночі.

«Гендерна перспектива»²⁷

Пересічний читач газет навряд чи знайомий з поняттям «гендер», однак саме воно стало провідним напрямком політики та предметом вивчення в майже усіх університетах. Воно використовується, щоби непомітно та без публічних дискусій ввести сексуальну революцію в тонку структуру суспільства. Федеральний уряд визначив «Політику рівності за допомогою політичної стратегії гендерного мейнстримінгу у 1999 році як наскрізний керівний принцип та ключове завдання» (www.bmbf.de/de/532.php).

Метою гендерних активістів є «уневизначнення [саме так!] статі» та «пливуча ідентичність». «Трансгендери» атакують «негнучкі норми двостатевості»²⁸. Вони прагнуть, щоб з юридичного погляду визнавалася не біологічна, а довільно обрана стать, яку слід вказувати в офіційних документах.

Тема транссексуальності зачіпає лише крихітну меншину, однак завжди є частиною гендерної пропаганди та офіційної документації міжнародних організацій на тему антидискримінації. Причина цього така: якщо відмовитися від двостатевості як онтологічної норми людського існування, то тоді *будь-яке* сексуальне відхилення від гетеросексуальності можна визнати нормальним та дозволеним. Дотепер існують чіткі назви: гомо-, лесбі-, бі-, транс-, але боротьба за педофілію та полігамію в повному розпалі.

Гендерна перспектива не бачить жодної значущої або ж природженої різниці між чоловіком та жінкою. Гендерні ідеологи ігнорують та применшують результати досліджень мозку, медицини та психології, які виявляють різну ідентичність чоловіка та жінки в структурі мозку, гормональному балансі та психологічній структурі.

Гендерні активісти з запалом борються за ліквідацію гетеросексуальних статевих ролей чоловіка та жінки, запевняючи, що ці ролі можна змінювати за бажанням, протиставляючи

²⁶ Джудіт Батлер, *Гендерна проблема*, німецькою: *Дискомфорт статей*, видавництво Suhrkamp, Франкфурт, 1991.

²⁷ Детальніше — в статті Девіда Лі Манді, *Ліквідація статі та деконструкція жіночності та чоловічості*, в: Бюлетень Німецького інституту молоді та суспільства, № 4, осінь 2002. Цей піврічний бюлетень можна рекомендувати кожному, хто має бажання долучитися до дискусії на науковій основі: www.dijg.de.

²⁸ Див. Гайдель, У. та ін., *По той бік границь статі*, Гамбург, 2001. Статті в книзі стосуються курсу занять в університеті Гамбурга та є прикладом «гендерної перспективи», яку вивчають в німецьких університетах.

статевій ідентичності змінність транссексуальності, гомосексуальності та інших сексуальних порушень. Десятиліттями твердили: гомосексуальність вроджена. Мартін Даннекер, сам будучи протагоністом гомо-лоббі, якому федеральний уряд доручив сформулювати «сексологічний висновок по гомосексуальності», пише: «Всі проведені в минулому намагання закріпити гомосексуальність на біологічному рівні можна вважати невдалими»²⁹. Саме тому аргументом сьогодні є лише право на вільний вибір. Однак цей вибір насправді неповністю вільний, адже й гомосексуалісти діють в рамках розподілу ролей між двома статями і не можуть цього подолати: один/одна бере на себе роль чоловіка, а інший/інша — роль жінки.

Він або вона мали б визначити це самотужки: бути йому/їй чоловіком чи жінкою, — гомосексуальні та транссексуальні схильності мали б визнаватися державою та суспільством як ідентичність людини. Гендерні ідеологи приховують інформацію про те, що такі порушення можна вилікувати, та борються з кожним, хто це стверджує або ж пропонує відповідну терапію, — шляхом цькування, дискредитації у ЗМІ та всіх можливих дискримінацій.

З цього видно, що гендерні активісти мають на меті не свободу або толерантність, а соціальну революцію.

Лі Манді (Lee Mundy) пише: «Гендерна перспектива як світогляд — місіонер для іновірів та переслідувач для невірних. Метою є просвітництво недосвідчених шляхом викриття пригноблення з боку панівних структур та гуртування цих людей на боротьбу проти панівного гетеро-патріархату. Атака онтологічно обґрунтована. Проголошена війна проти панування гетеросексуальних гнобителів (чоловічої статі). Мова йде про отримання контролю над суспільними інституціями. Мова йде про владу визначати, що є істиною. Гендерна перспектива особливо успішна в академічному світі. Тому вона здобула владу називати гомофобом або ірраціональним кожного, хто йде проти її ідеології. Це табу — відсутність права на критику гендерної перспективи в академічному світі — позначається як „прогресивна гегемонія“»³⁰.

Газеті *Frankfurter Allgemeine Zeitung* слід подякувати за те, що вона опублікувала дві статті Фолькера Цастрова (Zastrow), котрі пролили світло на цю (не)таємну революцію³¹. Фолькер Цастров в статті *Політична зміна статі* детально описує, як «гендерний мейнстрімінг» став ключовим завданням політики. Спадщину червоно/зеленого уряду продовжила міністр у справах сім'ї від партії ХДС фон дер Ляен (von der Leyen). На веб-сайті міністерства сім'ї можна довідатись, що поняття «гендер» позначає «статеві ролі, обумовлені суспільно, а також соціально та культурно», які є «змінюваними». Аліса Шварцер (Schwarzer) радіє, що «консервативна міністр сім'ї не лише продовжує, але й вдосконалює сімейну політику червоно-зелених».

Фолькер Цастров: «Цілеспрямованість з одного боку, невігластво з іншого формують „таємний план“. Однак якими ж є цілі та методи? Ціль неймовірно висока: створити, не більше і не менше, нову людину шляхом знищення традиційних статевих ролей»³². Вже з цієї причини поняття «стать», яке заперечують з огляду на його «вимушеність», необхідно замінити поняттям «гендер». У руслі духовної зміни статі дітей варто виховувати вже з пелюшок.

Це відбувається на основі випробуваного комунізмом кадрового принципу. «Кадрова політика має на меті підпорядкування усіх рішень основним принципам, зверху до низу, на всіх державних та суспільних рівнях. Інституції насичені кадрами, відданими вказівкам згори (...) Гендерний мейнстрімінг насаджується верхівкою будь-якої організації як так званий принцип «зверху донизу». (...) Агенства гендерного мейнстрімінгу вчать службовців застосовувати

²⁹ Мартін Даннекер, *Сексологічний висновок по гомосексуальності*, в: *Правовий статус одностатевих партнерств*, видавець Юрген Базедов та ін., Тюбінген 2000, ст. 339

³⁰ Лі Манді, згадувана праця, ст. 21

³¹ Фолькер Цастров, *Політична зміна статі*, FAZ, 20. 06. 2006 та *Невеличка різниця*, в FAZ, 07. 09. 2006.

³² Див. також: *Нова людина*, в: *Der Spiegel*, 1, 2007.

гендерну перспективу. «Тому не існує», за словами д-ра Барбари Штіглер (Stiegler) з Фонду Фрідріха Еберта, «жодної особи в організації, яка б не відчувала себе зобов'язаною цим принципом». Прикладом такої організації є, скажімо, федеральний уряд»³³.

У своїй другій статті в FAZ від 7.9.2006, яка вийшла під заголовком «Невеличка різниця», Цастров проливає світло на науковий фундамент «гендерного мейнстримінгу». Джон Мані (Money), психіатр в лікарні Джона Хопкінса у Балтиморі, у шістдесятих роках заснував першу клініку хірургічної зміни статі, «Gender Identity Clinic», та став найвпливовішим «науковим піонером» гендерної теорії. Його успіх розпочався з експерименту над однойцевими братами-близнятами. Одному із братів, Брюсу Реймеру, під час обрізання у віці два роки пеніс пошкодили так сильно, що він відпав. Батьки вірили, що зможуть полегшити важку долю їхнього сина, піддавши його оперативному втручання по зміні статі, поводячись з ним як з дівчинкою; доктор Мані наглядав за хлопчиком більш ніж десять років.

З самого початку хлопчик протестував проти цього і сприймав як знуцання ставлення до нього як до дівчинки. «До одинадцяти років — до часу, коли Мані святкував свій тріумф в „сексуальній ідентифікації“, — його мучили думки про самогубство». Коли в 13 років він зрозумів, що із ним трапилося, то одразу ж вирішив жити як хлопець. «Однак почуття глибокого сорому вже ніколи його не покинуло».

Після цього у своїх публікаціях Мані вже не згадував про той експеримент, однак і не виправляв його, тому гендерна теорія змогла використати цей випадок як «науковий доказ». «В останньому, яке побачило світ у вересні 2004 року, другому перевиданні вперше опублікованої в 2000 році та перекладеної на багато мов своєї книги (*«Невеличка різниця»*), як і в попередніх виданнях, Аліса Шварцер в безапеляційному стилі демонструє живий доказ гендерної теорії».

Брюс Реймер на той час вже помер. Впродовж 26 років під іменем Давид він знову жив життям хлопця та чоловіка. Навесні 2004 року він застрелив себе з мисливської рушниці. «Наукова контрольна група експерименту над близнятами» — його брат Браян — позбавив себе життя з допомогою таблеток за рік до того»³⁴.

Як і у випадку з Альфредом Кінсі (Kinsey), який своїм «звітом Кінсі», що з'явився в Німеччині на початку 50-их років, суттєво доклався до виникнення сексуальної революції і згодом був викритий як науковий брехун та розбещувач дітей (див. книги Джудіт Рейсман, www.drjudithreismann.org), ситуація з Мані була аналогічною: він виступав за «груповий та бісексуальний секс, вербував дітей для так званих «fucking games» та класифікував екстремальні сексуальні збочення, аж до вбивства, всього лиш як «парафілії», як відхилення у вподобаннях». Про це розповідає Цастров у FAZ³⁵.

Хто хоче отримати уявлення про те, як міцно такі погляди утвердилися в університетах та політичних інституціях, тому варто пошукати в Інтернеті поняття «гендер» та «гендерні студії». Гендерні студії проводяться в більшості університетів, часом в якості основного предмету із заключним іспитом. Який вплив на суспільство матимуть ці студенти, якщо застосують на ділі свої набуті революційні «пізнання»? «Від того, що зараз думають в університетах, залежить те, що завтра відбуватиметься на площах та вулицях», каже філософ Хосе Ортега-і-Гассет.

Видимим для громадськості фронтом гендерної революції, яка, виходячи з ЄС та ООН, поширюється на весь світ, є боротьба за визнання, рівноправність, пропаганду гомосексуалістів (геїв), лесбійок, бісексуалів та транссексуалів (ЛГБТ). Не існує жодної західної країни, жодного парламенту, жодного суду, жодного університету, жодної Церкви, жодної школи, жодного святого місця, такого як Єрусалим, Фатіма чи Альгеттінг, де б не велася ця боротьба. Гендерна

³³ Застров, *Політична зміна статі*

³⁴ Застров, *Невеличка різниця*

³⁵ Цитата з Фолькера Застрова, *Невеличка різниця*, FAZ, 07.09.2006.

революція розділяє та ослаблює західну цивілізацію. Чи можемо ми це собі дозволити? Невже в нас немає жодних інших проблем?

Європейський Союз як передовик гендерної революції

Після того, як вдалося змістити з посади призначеного комісара ЄС Рокко Буттільйоне, Європейський парламент вже не знає меж у своєму гендерному імперіалізмі. У січні 2006 року він ухвалив резолюцію В6–0025/2006 для подолання «гомофобії», посилаючись на «права людини». У ній Європейський Парламент ставить гомофобію, а саме «антипатію до гомосексуальності та геїв, лесбійок, бісексуалів та транссексуалів (ЛГБТ)», на один щабель з «расизмом, ксенофобією, антисемітизмом».

«Гомофобія» виражається в «приватній та публічній сфері», «в ненависницьких закликах та закликах до дискримінації» та прикривається «релігійною свободою».

В ряді держав-членів ЄС стаються «тривожні випадки», наприклад, «заборона гей-парадів чи маршів рівноправності» або ж зміни Конституції, «щоб перешкодити одностатевим шлюбом чи подібним до шлюбу партнерствам».

Виявляється, «як на рівні ЄС, так і на рівні держав-членів необхідно вжити заходів», «щоб подолати гомофобію серед громадян та у відповідних правових рамках сприяти культурі свободи, толерантності та рівності».

З цих причин Європейський Парламент закликає держави-учасниці

1. «посилювати боротьбу проти гомофобії шляхом проведення виховних заходів — інформаційні кампанії проти гомофобії в школах, університетах та ЗМІ — або через правові норми та адміністративні вказівки та юридичні засоби;
2. переконатися, що ненависницькі гомофобні заклики чи підбурювання до дискримінації були покарані якнайсуворіше;
3. дискримінація на підставі сексуальної орієнтації заборонена в усіх сферах, а саме через вдосконалення антидискримінаційного пакету (...), щоб таким чином викоринити всі види дискримінації в усіх сферах;
4. враховувати подолання гомофобії при розподілі коштів на 2007 рік (...), неухильно контролювати цей процес та повідомляти Європейський Парламент про бездіяльність держав-членів у здійсненні цих заходів;
5. вжити усіх подальших заходів, які держави-члени вважають доречними, для боротьби проти гомофобії та дискримінації на підставі сексуальної орієнтації; метою цих заходів має бути реалізація принципу рівності в суспільних та правових відносинах».

А що, шановні депутати, коли не вдасться «викоринити» «гомофобію», оскільки існують християни та мусульмани, євреї та розумні люди, які не допускать, щоб їх дітей примусово наvertsали в школах до гендерної теорії та практики? Як виглядатиме «якнайсуворіше покарання» їх злочину?

Зміни в навчальних планах

Мірилом гендерної революції є політика Берлінського сенату в справі вивчення релігії. З 2005 року в середніх школах Берліна обов'язковим є вивчення етики, яке не можна замінити вивченням релігії. Мер Берліна Воверайт (Wowereit), відкритий гомосексуаліст та гомоактивіст,

на Дні партії СДПН в 2005 році пристрасно виступив за такий особливий шлях Берліна. Чому ж? Девіз гласить: «Цінності для всіх». Але які цінності? Тут питань нема: мова йде про уніфікацію в руслі цитованої вище резолюції ЄС.

Тодішній президент Вольфганг Тірзе (Thierse) застерігав: «Наша Конституція забороняє державі встановлювати і визначати цінності». Однак керівникам Берліна це зовсім не заважає, як і той факт, що 72 відсотки берлінців виступають за можливість відмови від вивчення етики, що засвідчило опитування, проведене інститутом Emnid влітку 2006 року.

Тим часом ісламська федерація в Берліні в 2004/05 навчальному році домоглася проведення занять з вивчення ісламу в 37 школах. Кількість учнів, які відвідують ці заняття, постійно зростає. В університетах Мюнстера та Ерлєнгена здійснюють підготовку вчителів мусульманської релігії.

Батьки, які позивалися в Берлінському адміністративному суді на рахунок звільнення їх дочок від відвідувань занять з етики, отримали негативне рішення. Існує багато подібних рішень німецьких судів, зокрема стосовно батьків, які хотіли звільнити своїх дітей від відвідування уроків статевого виховання. В деяких обґрунтуваннях можна прочитати, що це має перешкодити формуванню «паралельних спільнот». Простими словами, це має перешкодити християнам жити за своїми правилами та виховувати за цими правилами дітей. Чому ж так? Кому шкодять християни, якщо вони навчатимуть своїх дітей вступати в шлюб незайманими?

Події в Берліні є прикладом всесвітнього обмеження демократичних прав християн.

Дискримінація християн у світі

Щоденно уважні християнські інформаційні агентства повідомляють про дискримінацію християн у «християнських» країнах в ході гендерної революції. Ось декілька прикладів, що мали місце влітку 2006 року:

- В Іспанії вивчення релігії стало не обов'язковим, а факультативним предметом. Окрім цього, запроваджений предмет «Громадянське виховання», який впливає на переведення з класу в клас. Різні моделі сім'ї повинні подаватися учням як рівноцінні (*Die Tagespost*, 22.07.2006).
- В канадській провінції Британська Колумбія двом гомо-активістам було доручено орієнтувати навчальний план від дитячого садка і аж до 12 класу на гендер. Відвідування занять обов'язкове (*LifeSiteNews*, 08.09.06).
- В одній британській школі учениці заборонили носити так званий перстень незайманості, який означав, що вона прагне жити в стриманості аж до шлюбу (*kath.net*, 22.06.06).
- Грошовий штраф у розмірі половини місячної зарплати повинен сплатити історик Давід Меллан з одного із канадських університетів за те, що в листі до англіканського єпископа він назвав гомосексуалізм «неприродним» (*kath.net* 01.08.06).
- В славетному єзуїтському Джорджтаунському університеті у Вашингтоні консервативні християнські організації були виключені з кампусу без обґрунтувань (*LSN* 06.09.06).
- Англійська *Gay Police Association* (Товариство поліцейських-геїв) опублікувала в газеті *Independent* оголошення під заголовком «Во ім'я отця», на якому можна було побачити Біблію біля калюжі крові. Хоч і надійшло 50 000 скарг, державна адвокатура не наважилася виступити проти дискримінації християн (*LSN*, 26.09.2006)

- Губернатор Каліфорнії, Арнольд Шварценеггер, в 2006 році підписав закон, згідно з яким державну підтримку отримують лише ті школи та інші установи, які докладатимуть зусиль на користь гомосексуалізму (LSN, 30.08.06).
- В Німеччині батьки, які обрали для своїх дітей домашнє навчання, потраплятимуть у в'язницю. У вересні 2006 поліцейські вдерлися в помешкання сім'ї Плетт та ув'язнили матір. Батько з дітьми втік до Австрії (LSN 14.09.2006).
- Багато німецьких батьків скаржилися в Європейський Суд з прав людини стосовно державного примусу до гомосексуалізму, оскільки християнському вихованню в першу чергу загрожують уроки статевого виховання. Їх скарги відхилили у вересні 2006 року.³⁶

Ці декілька прикладів свідчать, що гендерна революція в жодному разі не прагне виключно припинення дискримінації на основі сексуальних відхилень. Це вже відбулося, однак анітрохи не задовольнило рух. Якщо подумати, що декілька десятиліть тому за гомосексуалізм карали, то успіхи справді вражаючі. Гомо-паради у великих містах, узаконена рівність гомосексуальних партнерських відносин з подружніми, право на усиновлення дітей гомосексуальними парами, гомосексуалісти на найвищих офіційних посадах, появи політиків на людях зі своїми одноставевими партнерами, все частіше позитивне висвітлення гомосексуалізму в ЗМІ та в рекламі, презентація кожної сексуальної орієнтації як вільного вибору в навчальних програмах шкіл, реклама гомосексуального стилю життя гомосексуалістами в школах. Боротьба триватиме, поки не будуть виконані всі пункти — закріплені на найвищому рівні Європейським Парламентом.

Той, хто живе у нормальних відносинах, вважає це поодинокими випадками, які ніколи не торкнуться його та його сім'ї. Якщо розглянути темп подолання все нових і нових границь в сексуальній сфері та успішну боротьбу за глобальне їх закріплення в якості «прав людини» в законах та в освітніх планах навчальних закладів усіх рівнів, то маємо ознаки глобального натиску на соціальний порядок людського роду, який в усі часи, в усіх культурах та в усіх релігіях тримався на відмінності чоловіка та жінки та їх єднанні в статевому акті з метою продовження роду.

Боротьба меншин геїв, лесбійок, бісексуалів та транссексуалів, чия ідентичність ґрунтується на сексуальній поведінці, яку жодна життєздатна культура та жодна релігія не схвалювала і не ставила в приклад прийдешнім поколінням, є імперіалістичним тріумфальним походом, що не має собі аналогів.

Сексуальну революцію запустило покоління 68-их, яке розірвало межі подружжя як соціального простору для статевих стосунків та підняло прапори нерозбірливих статевих зв'язків, сексуалізації дітей, абортів та гомосексуальності. Це просунулося в 1973 році, коли Американська психіатрична асоціація (АРА) прийняла рішення викреслити гомосексуалізм зі списку психічних захворювань. АРА не витримала тиску агресивних спілок гомосексуалістів, активісти яких проникли і в цю організацію. *Це було політичне рішення, а не наукове!* Отож, було створено операційну базу для ведення війни, яка руйнує ціннісний фундамент нашої культури.

Стратегія і тактика

(В списку нижче мова йде не про хронологію подій, а про кроки, які накладаються один на одного і взаємно підсилюються).

- Загальна сексуалізація населення, особливо молоді

³⁶ Текст вироку доступний на www.alliancealert.org/2006/20060926.pdf.

- Знечутливлення (десенсибілізація) громадськості через позитивне представлення гомосексуальності в ЗМІ, особливо через сцени у фільмах та рекламі.
- Робота лоббістів та мережева робота для досягнення змін законодавства.
- Пропаганда, що оперує поняттями свободи, толерантності, антидискримінації, прав людини, спрямована на легалізацію кожного сексуального відхилення від гетеросексуальності.
- Приховування наукових фактів та ідеологізація науки³⁷.
- Організація гомо-парадів у великих містах, особливо в святих для християн місцях.
- Узаконення рівності гомосексуальних партнерств з подружжям.
- Боротьба за право на усиновлення дітей.
- Антидискримінаційний закон: продовження правового розширення особливих прав гомосексуалістів.
- Зміна освіти вчителів та навчальних планів.
- Стигматизація противників як «гетеросексистів» та «гомофобів».
- Усунення опору шляхом цькувань та дискредитації в ЗМІ.
- Агресивні дії проти противників: перешкоджання проведенню заходів, «мейли ненависті».
- Тоталітарне насадження змін в навчальні плани освітніх установ.
- Зобов'язання до виділення державних коштів на створення з гендера панівної ідеології.

ЗМІ, які в демократичному світі мали б виконувати функцію сторожових псів, насправді є піонерами, передовиками та виконавцями цієї революції. Вони можуть безкарно знищувати соціальну екзистенцію людини, яка наважиться виступити проти. За таку дискримінацію ще ніхто не потрапив до в'язниці. Той, хто займається медійним цькуванням, може не боятися втратити роботу, однак мав би боятися цього, якщо б зважився піти всупереч ЛГБТ-руху.

Опір?

Поодинокі випадки опору ще існують, наприклад, з боку Литви, яка пручається тиску ЄС, чи Гани, котра ще не зігнула голову під натиском ООН.

Уряд Гани 5 вересня 2006 року заборонив конференцію гомосексуалістів з обґрунтуванням, що це підірве культуру і мораль країни та спонукатиме до гомосексуалізму.

«Народ Гани — це єдине ціле, чия культура, мораль та традиції з огидою відштовхують гомосексуалізм та лесбійство та будь-яку іншу форму неприродних статевих актів», — сказав міністр інформації Квамена Бартелс (Bartels) (LSN, 05.09.06).

У майже всіх західних країнах гендерна революція проходить без культурної боротьби, і Німеччина не виняток. Якщо в випадку права на життя ще здійснюється маленький, але все ж помітний опір, а в питаннях біоетики ведуться публічні дебати, то гендерна революція проходить без цього.

Церкви мали б бути покликані та зобов'язані пояснювати вірним, що саме поставлено карту для окремої особи, для майбутнього суспільства, для майбутнього Християнства, та чинити

³⁷ В книзі *Деструктивні тенденції в душевному здоров'ї*, Нью-Йорк, 2005, Роджерс Г. Райт та Ніколас А. Каммінгс аналізують ідеологізацію науки психології. Вони обидва — провідні члени Американської психіатричної організації з ліберальними поглядами та обстоюють позицію підпорядкованості науки істині.

опір. Час від часу з'являється відповідне єпископське оголошення, однак навіть в католицьких храмах вже майже не проповідують на тему сексуальної моралі, не кажучи вже про те, щоб закликає молодь жити у чистоті.

В усі Церкви принесене яблуко розбрату у вигляді питання прийняття гомосексуальності (ЛГБТ). Євангельська та Англіканська Церкви вже під загрозою розпаду. Навіть *Об'єднана синагога консервативного юдейства* хоче вибирати гомосексуалістів на рабинів і заради цього годиться на розкол серед своїх вірних.

Опір чинить лише Учительський Уряд Католицької Церкви. Саме тому вона піддається знущанням з боку ЗМІ. Католицька Церква є запеклим ворогом гендерних революціонерів та усіх їх передовиків, користюлюбців та поплічників. Гендерні активісти в ООН знову і знову намагаються виключити із числа членів організації Ватикан, щоб змусити замовкнути голос спротиву. Їх спроби не увінчалися успіхом.

Одночасно Міжнародна асоціація лесбіянок і геїв (ILGA разом з відповідними данськими та німецькими організаціями) впродовж років бореться за офіційне визнання себе неурядовою організацією (NGO) в ООН. В 1994 році їх статус не визнали, в 2006 році ситуація знову повторилася, оскільки організація не захотіла відділитися від груп педофілів. Це безпомилково свідчить про те, що педофілія, тобто секс дорослих з дітьми, не пропагується відкрито лише тому, що це кримінальне збочення *ще* заборонене.

Представник Святого Престолу так прокоментував цей процес: «ILGA та її прибічники вимагають не рівних прав, але особливих прав; особливих прав, які надають іншим простір при виборі поведінки знехтувати моральними рішеннями, що мають найважливіше значення для міжнародної спільноти та міжнародного порядку. Права геїв та вимоги особливих прав нав'язують всім народам певну сексуальну мораль — сексуальний релятивізм — та перетворюють їх в групи, які мають зовсім інші переконання та закони» (LSN, 04.08.06).

Чому ж опір практично відсутній? Можна назвати такі три причини:

1. Віра, що можна мати свободу жити за власними моральними мірками, під девізом: «Та нехай інші роблять те, що вони хочуть. Мене ж ніхто не змушує ставати геєм».
2. Наявність безладних статевих контактів у власному житті. Сьогоднішні молоді батьки є дітьми покоління 68-их, яке запустило сексуальну революцію. Порнографічний потоп з телевізора та Інтернету вривається в кожен вітальню (та більшість дитячих кімнат). Той, хто споживає порнографію чи живе в гетеросексуальному проміскуїтеті, є прибічником сексуальної революції та не має мотивації протестувати проти інших форм руйнування сексуальних меж.
3. Страх. Спіраль мовчання діє — неймовірно тривожна ознака в демократії! Мовчання — це етап перед натиском диктатури. Проф. Ноель-Нойманн (Noelle-Neumann) описує цей процес так: «Люди бояться ізоляції! Кожен знає, як гарно бути на правильній стороні. І абсолютно інакшим є перебування в протилежному таборі. Ізоляція є жахливим досвідом людини. Її соціальна природа страждає від того так сильно, що людина з неймовірною уважністю стежить: що думають інші люди? І коли вона бачить, що ці люди думають інакше, то людина змовчить. Якщо людина вірить, що опиниться в ізоляції через свої переконання, вона мовчатиме... Поки одні не стануть невидимими, а інші не досягнуть вершин і слово завжди за ними. Такий процес існує в кожній групі. Він не має нічого спільного з істиною, лише з пануванням»³⁸.

Батьки, які хочуть виховувати своїх дітей в християнському дусі, вже не наважуються заговорити на батьківських зустрічах. Якщо вже викладачі релігії, представники Карітасу та

³⁸ Перелік творів Е. Ноель-Нойманн про спіраль мовчання доступний на: www.schweigespirale.net.

референти фонду «Дар життя» («Donum Vitae») виступають за гендерну індоктринацію, то хіба батьки наважаться заперечити? Вони самі не хочуть бути аутсайдерами і думають, що роблять своїм дітям велику послугу, не роблячи аутсайдерами і їх. Удома — так вони помилково думають, поки діти ще малі — батьки мають більший вплив. Часто вони переживають болісне пробудження з цієї ілюзії, коли вже надто пізно.

Батьки, які звертаються до суду, щоб звільнити свою дитину від відвідування уроку сексології, бо на ньому порушуються моральні цінності, даремно сподіваються на те, що правосуддя допоможе їм здійснювати гарантовану їм Конституцією відповідальність за виховання дитини (Конституція ФРН, стаття 6,2). Такі процеси вони зазвичай програють.

Ще один крок вперед і може бути так: на батьківських зборах батько заперечує проти виступу гомосексуальної пари в школі на уроці в третьому класі, яка агітує за гомосексуальний спосіб життя і роздає відповідний навчальний матеріал. (Таке буває в мюнхенських школах.) Його дитина, коли її запитують, відповідає: «Я не хочу гомосексуалістів. Мій тато каже, що це гріх». Батька звинувачують у гомофобії і засуджують на умовне покарання. Йому рекомендують поважати права людини і належним чином виховувати своїх дітей. За якийсь час дванадцятирічний син б'є чотирнадцятирічного гомосексуаліста кулаком в обличчя, бо той його обмацував і ображав. Батька знову викликають в суд. Він визнає, що виховує своїх дітей за християнськими цінностями. «Отже, Ви підбурюєте своїх дітей до гомофобії!» Тюремне ув'язнення. Дітей забирають в інтернат.

Постараймося усвідомити: спільна атака з боку міжнародних організацій, держави, освітніх інституцій, правосуддя та засобів масової інформації спрямована проти молодого покоління. Старших хоча й можна змусити замовкнути, але нікому не вдасться знищити їхнє внутрішнє відчуття, що чоловік та жінка створені одне для одного, доповнюють одне одного і покликані бути батьками. Ціла історія людства надає авторитетності цьому поглядові. Сподівання та мета гендерних активістів полягають у тому, щоб перепрограмувати відчуття дітей, нав'язуючи їм ще з дитячого садка відповідну ідеологію. Їм не вдасться масово відвернути дітей від гетеросексуальності, але може вдатися так змінити ставлення молодого покоління до сексуальності, що воно буде перешкодою до подружньої любові та до сім'ї з дітьми.

Звідки йде динаміка?

Люди страждають, коли виявляють, що в них є проблеми зі статевою ідентичністю та нормальним гетеростатевим потягом. Їхні статеві бажання не узгоджуються з *розумним задумом* їхнього тіла. Ті, хто під час процесу терапії добираються до коренів цієї проблеми, нашттовхуються на дефіцити та глибокі браки й травмування з боку батька у випадку чоловіків, або матері у випадку жінок, часто навіть на зловживання та розбещення. Часто батьки використовували їх у своїх егоїстичних потребах або залишали. Якщо вони компенсують душевні потреби практичною гомосексуальністю, то спочатку входять у наступну фазу страждання, бо в них починається конфлікт із совістю, вони відчужуються від своєї сім'ї, у суспільстві стають аутсайдерами і тому приховують свою відмінну сексуальну поведінку. Це страждання зменшується, коли вони інтегруються в гомосексуальне (ЛГБТ) середовище, де вони перестають бути аутсайдерами і входять у таке оточення, в якому ніхто не заперечує і не має права заперечувати панівну ідеологію. А вона стверджує, що це цілковито нормально, а навіть і право людини, вільно вибирати свою стать і свою статево орієнтацію, а причиною страждань є тільки те, що відстале «гомофобне» суспільство цього ще не визнає. Домагатися всіма силами визнання з боку

суспільства, припинити болісну гру в хованки, влаштувавши паради по головній вулиці міста, та рухатися від перемоги до перемоги — ось що усуває страждання, задля цього варто жити.

Щоправда, зсередини все має зовсім інший вигляд. Первісні страждання у переплетених стосунках із сім'єю, з якої вони походять, цілковито витісняються і таким чином їх ніколи не можна зцілити. Зв'язки із сім'єю, з якої вони походять, здебільшого зруйновані, що викликає відчуття тотальної самотності. Так стається не тому, що батьки «гомофобні», а тому що гомосексуаліст за своєю природою чужий для сім'ї. Коли один із членів сім'ї вирішує стати гомосексуалістом, це викликає велику напругу в родинних стосунках. Нема такого батька чи такої мами, які раділи б, коли їхня дитина стає гомосексуалістом і, можливо, якимсь відрекомендує їм Ганса як невістку, або Уші як зятя. Якщо єдина в сім'ї дитина, вибирає гомосексуалізм, це означає кінець сім'ї. Яка сім'я пишається своїми членами-гомосексуалістами? Як їх згадувати?

Один чоловік, що протягом двадцяти років жив у «середовищі», переходив від ламання одного табу до іншого, аж поки дійшов майже до самогубства — він уже тримав у руці таблетки — а тоді воззвав до Ісуса Христа і отримав силу навернутися, цей чоловік сказав мені: «Якби були якісь ліки, що звільняли б від гомосексуалізму, їх приймав би кожен».

Його переконували протягом двадцяти років: хто хоч раз вступив у гомосексуальний зв'язок, той назавжди стає гомосексуалістом. Він ніколи не чув про лікарську допомогу для людей, які сприймають гомосексуалізм як страждання і хочуть його позбутися. Зі смутком він говорив про друзів, які вже повмирали. Йому пощастило, що він ще живе. Тому тепер він заснував «ексгей-консультацію»³⁹, як пропозицію для тих, хто хоче навернутися⁴⁰.

Cui bono?⁴¹

У давньоримському судочинстві ставили питання: кому це вигідно? З огляду на культурний злам, у якому ми живемо, запитаймо: кому це вигідно? Кому в-игідна гендерна революція? Тим, кого вона заторкнула? Молоді? Суспільству? Чи веде вона до життєздатного майбутнього?

Чи вигідна гендерна революція тим, кого вона заторкнула?

Звичайно, що це здобуток, коли люди з відмінною сексуальною поведінкою не потрапляють у в'язницю і не зазнають дискримінації. Державу не цікавить, як людина переживає свою сексуальність. Але якщо держава використовує всі засоби для того, аби по всій країні поширити певну ідеологію, внаслідок чого громадськість перестає бачити наслідки гомосексуального вибору, тоді свобода тих, кого заторкнула гендерна революція, об'єктивно обмежується.

Якщо сексуальність відокремлюється від любові і перетворюється на задоволення хтивості, тоді одна людина *використовує* іншу та принижує її. Між серцями розвергається безодня й тілесне задоволення не може стати мостом, який їх об'єднає. Тому й виникає шукання, яке переходить у залежність, і переступає через нові й нові межі. Ніщо так не принижує людину, як використання її в ролі сексуального об'єкта. У ліжку її супроводжує огида, а могла б супроводжувати насолода. Результати наукових емпіричних досліджень причини, реальності та наслідків практичного гомосексуалізму просто жахають⁴².

³⁹ www.freewebs.com/jason-online

⁴⁰ Допомогу пропонують: німецький інститут молоді та суспільства, організація «Вюстенштром», асоціація «Нарс» та інші.

⁴¹ Лат.: «Кому вигідно?»

⁴² Посилання на наукові дослідження: www.dijg.de.

- 72 % захворювань на СНІД з 2003 по 2004 рік — це чоловіки, що живуть як гомо- та бісексуалісти (Інститут Роберта Коха). Кожен четвертий чоловік з гомосексуальними контактами, ймовірно, інфікований вірусом СНІДу (Цюріх, Чоловічі дослідження).
- Чоловіки-гомосексуалісти мають протягом життя пересічно декілька сотень статевих партнерів.
- Страхи, неврози, важкі депресії, зловживання алкоголем та наркотиками бувають у чоловіків-гомосексуалістів значно частіше.
- Домашнє насильство в гомосексуальних парах у випадку і чоловіків, і жінок, стається набагато частіше, ніж в гетеросексуальних одружених пар.
- Схильність до самогубств, зокрема в підлітків-гомосексуалістів, значно вища, ніж пересічно серед підлітків.
- Тривалість життя у чоловіків гомо- та бісексуалістів коротша на 8–20 років, ніж середня тривалість життя.
- Ці недвозначні результати нікого не лякають, бо їх систематично приховують. Це порушення свободи того, кого заторкнула гендерна революція, якщо він нічого не знає про ризик, пов'язаний із його стилем життя, та про лікарську допомогу.

Чи вигідна гендерна революція підліткам?

Якщо взяти до уваги ці результати, то можна вважати злочином проти молодого покоління намагання подати йому через офіційні навчальні програми в школах гомосексуальність, бісексуальність та транссексуальність як позитивний вибір. Багато підлітків у період статевого дозрівання проходять через фазу непевності щодо своїх статевих почуттів. Що їм у цей час потрібно, це підсилення їхньої статевої ідентичності, а не спрямування до гомосексуальності. Дослідження вже підтверджують — чого й слід було чекати — значне зростання гомосексуальних практик серед підлітків⁴³.

Серед підлітків, гомо- та бісексуалістів, спостерігається значно вищий процент випадків самогубств. Твердження, що це залежить від негативного ставлення суспільства до гомосексуальності, не витримує критики. Дослідження Гарофало (Garofalo)⁴⁴ та Ремафеді (Remafedi)⁴⁵ свідчать, що більша кількість випадків самогубств у цих підлітків поєднується з численними іншими проблематичними способами поведінки, такими як зловживання алкоголем та наркотиками, ранні статеві стосунки, сексуальне насильство. Причини всіх цих проблем належать до таких, яких аж ніяк не вдасться усунути гомосексуальними стосунками.

Якщо діти у суспільстві, в якому традиційна модель сім'ї перебуває на межі краху, отримують таке послання від загальної культури: це цілком добре, якщо в тебе гомосексуальні схильності, навіть Церква проти цього більше не протестує, — тоді вони зовсім беззахисні перед розбещенням. Будь-коли підліток, він чи вона, може потрапити ось у яку ситуацію:

- Коли підліток почуватиметься обділеним, одноліток або хтось старший може звабити його до гомосексуальних дій.
- Він/вона почне думати, що народився/народилася з гомосексуальними схильностями.
- Полишений/а сам/а на себе і зацікавлений/а, він/вона знаходить в інтернеті гомосексуальну порнографію, відчуває статеве збудження і вважає себе гомосексуалістом.

⁴³ Amy C. Butler, Trends in Same-Gender Sexual Partnering, 1988–1998 // Journal of Sex Research 37/2000, с. 333–343.

⁴⁴ Garofalo R. та ін., Youth Risk Behaviour Survey // Pediatrics, т. 101, 1968.

⁴⁵ Ramafedi G. та ін., Risk Factors for Attempted Suicide in Gay and Bisexual Youth // Pediatrics, т. 87, 1991.

- У період статевого дозрівання він/вона відходить від християнської віри, бо дізнається, що послання Біблії про гомосексуальність порушує право людини на вільний вибір статевої орієнтації.
- Переживаючи конфлікти періоду статевого дозрівання, приходять до думки, що проблеми можна розв'язати, міняючи суспільство.

Це все цілі, які хочуть досягнути протагоністи гендерної революції.

Розповсюджений гомо-лоббизм наполягає на прийнятті закону, який дозволяв би гомосексуальним парам всиновлювати дітей, що вже відбувається в деяких країнах. Штучне запліднення та сурогатне материнство відкривають для цього нові можливості. У Німеччині тепер стало неможливим прийняти цей закон через зміну уряду з червоної коаліції на зелену.

Сумніватися в тому, що дітям потрібні тато й мама, — це атака на основоположні умови людського існування та цинічне заперечення результатів усіх психологічних досліджень. Не треба ніякої психології, щоб знати, що дитині потрібні тато й мама. Але те, що не протестують психологи, які їдять свій хліб з лікування порушень особистості, що виникають через неправильну поведінку батьків, — це просто скандал. Психологи схиляються перед політичною коректністю⁴⁶.

Чи є така людина, яка хотіла б, аби її зачали в пробірці і виховували двоє чоловіків або двоє жінок? Чи є така дитина, яка не буде соромитися, коли двоє чоловіків або двоє жінок назвуться на батьківських зборах її батьками, і чи не будуть з неї через це глузувати однокласники? Скільки процентів населення повинні стати гомосексуалістами, щоб таке ставлення змінилося? Третина? Половина? Більшість?

Очевидно, що добром наступного покоління доведеться пожертвувати задля інтересів гомосексуальної меншини, яка становить два проценти від загальної кількості населення.

Але проблема гендерної індоктринації молодого покоління полягає не тільки у спонуканні до гомосексуальності. Якщо навчати дітей змалечку, що сексуальність — це засіб самозадоволення, тоді дуже малі шанси на те, що діти навчатимуться самовладання, зберігатимуть свою гідність, будуть працездатними, виростатимуть зрілими, здатними вступати в зв'язки особистостями, зможуть знайти підходящого життєвого партнера і стати відповідальними батьками.

Чи вигідна гендерна революція суспільству?

У країнах Європейського Союзу за даними ЄС через зниження народжуваності у 2030 році бракуватиме 20 мільйонів робочих рук. Експерти погоджуються з тим, що імміграція не зможе заповнити цю прогалину. Тенденцію до занепаду соціальної держави вже не зупинити, про це знає кожен політик і навіть уже кожний громадянин, який читає газети.

З огляду на незворотну, епохальну демографічну кризу, це безвідповідально і суперечить здоровому глузду — проводити політику, яка, пропагуючи гомосексуалізацію та аборти, стає на перешкоді зачаттю та народженню дітей.

Якщо звернутися до старомодної ідеї, що держава має обов'язок дбати про загальне добро, то першорядним завданням політики мало б бути створення таких умов, у яких жінки та чоловіки хотіли б і могли б мати дітей. Та якщо ми вже більше не можемо визначити, що для нас добре, то як ми тоді можемо визначити, що таке загальне добро? Якщо ж ми не можемо цього визначити, то на що тоді повинна орієнтуватися держава, тобто, окремий політик? Якщо він не орієнтується на загальне добро, тоді орієнтується на добро угруповань, і врешті на своє власне.

⁴⁶ Див. прим 11: Destructive Trends in Mental Health.

«Категоричний імператив» філософа Іммануїла Канта звучить так: «Чини тільки згідно з таким принципом, щодо якого ти міг би одночасно бажати, аби він став усезагальним законом»⁴⁷. Простіше кажучи: «Уяви собі, що всі почнуть поводитися так, як ти зараз — чи прийнятними будуть наслідки?» Гомо-активісти роблять усе, щоб їхні максими стали загальним законом. Але хто може стверджувати, що наслідки будуть прийнятними для суспільства в майбутньому, для наступного покоління?

Гендерна революція не скасує того факту, що людина сотворена як чоловік і жінка, які розмножуються через статевий зв'язок. Через гендерну революцію нашому людському існуванню загрожують два можливі розлами: між чоловіком та жінкою і між поколіннями. Моральні нормативні рішення про людину та суспільство або встановлюють і забезпечують необхідну для життя єдність, або послаблюють її аж до розпаду цивілізації. Чим сильніша єдність, тим міцніша культура. Гомосексуалізм руйнує єдність між статями. Він руйнує майбутнє, тому він із ніші приватного способу життя виходить на яв саме на стадії занепаду певної культури.

Гомосексуалізація суспільства веде до руйнування єдності між статями та поколіннями.

Дорослі, у яких усталилася керована інстинктами сексуальність, не можуть бути добрими батьками й матерями, бо на такій дорозі вони не навчаються самовладання, перемоги над своїм егоїзмом, відречення та повної любові самопожертви. Вони втрачають свій авторитет. Кожна дитина бажає мати люблячих, вірних, дбайливих батьків і потребує таких. Якщо це бажання не здійснюється, виникають порушення розвитку особистості, завдяки чому з'являються робочі місця для терапевтів, психіатрів, соціальних працівників та міліції.

Діти та підлітки, які не чинять героїчного опору тискові ранньої сексуальності, вириваються із стосунків з батьками, раніше, ніж дозріють до цього, таке стається навіть у найкращих християнських родинах. Хаотичні зв'язки, в які вони, як правило, потрапляють, поглинають всю енергію, необхідну їм для дозрівання власної особистості та влаштування свого життя. Часто батьки безпорадно дивляться на ворожу поведінку своїх дітей, які досягли періоду статевого дозрівання. Причиною цього є те, що діти не витримують, коли в сім'ї та віковій групі панують різні системи цінностей. Діти все більше орієнтуються не на батьків, а на однолітків, і через те стають втраченими для батьків⁴⁸.

Сексуалізація веде до руйнування єдності між поколіннями, на яку опирається культура, порушує передавання раніше створених цінностей та дальший їх розвиток у наступних поколіннях.

Культура, в якій ми живемо, відбирає дітей у батьків. Від цього майже не можуть захиститися батьки, які вбачають своє завдання в тому, щоб передати своїм дітям основні цінності людства — любов між чоловіком та жінкою та любов до дітей, як підвалину культури. Майже нема такої родини, яку не зачепив би цей, єдиний у своєму роді в історії людства, культурний злам.

Ось такими політичними заходами держава завдає шкоди наступному поколінню:

- Економічний примус до професійної діяльності матері. В Німеччині 29. 06. 2006 року парламент вирішив замінити допомогу на виховання дитини, незалежну від професійної діяльності, на допомогу батькам, залежну від прибутків.
- Економічний тиск: після того, як батьки протягом 12–14 місяців отримують допомогу, вони змушені віддавати дитину в дитячі ясла.
- Запровадження одного обов'язкового року відвідування дитячого садка (тривають дискусії).

⁴⁷ Immanuel Kant, Kritik der Praktischen Vernunft, I, 1, § 7, c. 140.

⁴⁸ Pop. Neufeld, Gordon und Maté, Gabor, Unsere Kinder brauchen uns, Genius Verlag, 2006.

- Підготовка програми, базованої на гендерній ідеології, від дитячих садків до університетів. Заборона отримувати через суд звільнення від уроків сексології.
- Кримінально-правова заборона навчати дітей удома.
- Цілоденна школа.

Гендер без границь

Ми визначили, що гендерна революція та її ідеологічна пропаганда обмежує свободу повернення тих людей, яких вона заторкнула, ослаблює сім'ї, загрожує молоді, руйнує моральний фундамент суспільства, посилює демографічну кризу та веде до занепаду цивілізації. Її невидимі батальйони топчуться по культурах і долають усякі спроби стати їй на перешкоді. Хіба що мусульмани, які в моральному розкладі Заходу вбачають додаткове підтвердження своїх претензій на світове панування, чинять опір цій глобальній революції.

Ніхто не може потішати себе думкою, що ця революція закінчиться сама собою. Така сама боротьба, як за визнання гомосексуалізму, ведеться і щодо педофілії. Педофілія — це розбещення дітей. У Нідерландах партія педофілів домагається офіційного її визнання. Вона називається «Любов до ближнього, свобода та різноманітність» (NVD). Її мета — легалізувати секс між дорослим та дитиною від 12 років та врешті скасувати вікову межу взагалі⁴⁹.

Для послідовників гендерної революції не важливі свобода, толерантність та недискримінація якоїсь меншини. Це все вже досягнуто, включно із особливими правами для цих меншин. Якби справді важливими були свобода й толерантність, тоді вони зберігалися б і стосовно християн. Але ми є свідками процесу, який розвивається все швидше й швидше і перетворює християн на дискриміновану меншину. Майже нема таких професій, де християни могли б висловлювати свої переконання без шкоди для себе. Їм доводиться зазвичай приховувати свої християнські уявлення про цінності — і вони це роблять.

Мова йде про те, що відбувається насправді: руйнування Християнства. Боротьба проти згадування Бога в Конституції Євросоюзу — це вияв цієї революції.

Поступове й вкрадливе захоплення влади

Хто в глибині душі принижує себе, використовуючи іншу людину для задоволення власних інстинктів і дозволяє, щоб використовували його, той втрачає відчуття недоторканної людської гідності. Він її не усвідомлює, не переживає на досвіді, отже, й не має причин захищати її і не має сили для цього. Тоді стосунки з іншою людиною стають утилітарними: Чим вона корисна для мене? Як мені досягнути, щоб вона робила те, що я хочу? Як мені збільшити мою владу над людьми?

Знову й знову, особливо в скрутні часи, з'являються люди з ненаситним прагненням влади; задля влади вони готові пожертвувати не тільки любов'ю, а й справедливістю. Вони не зупиняються перед правом на життя і радше доведуть усе до погибелі, ніж відмовляться від влади. Ми називаємо їх тиранами або диктаторами.

Імена диктаторів нам відомі. Тепер ми переживаємо анонімну революцію, яка відбувається згори вниз. Ми навіть знаємо, який вигляд має диктатор і що він робить. Вуса та чоботи —

⁴⁹ www.stern.de, від 30.05.2006

неодмінні елементи його зовнішності. За шістдесят років свободи, миру та демократії ми помилково вважаємо, що диктатура нам не загрожує. «Гендерний мейнстрімінг як наскрізний керівний принцип та ключове завдання держави» (див. розділ «Гендерна перспектива») не має зовсім нічого спільного з цим уявленням і настільки відходить від загального розуміння диктатури, що ніхто й не б'є тривогу.

Кожній людині зокрема здається, що її свобода залишається незаторкненою. У нас ще є свобода, ми не підпорядковані шаріату. Проте у нас на очах свободу руйнують в ім'я свободи. Хто хоче жити за християнськими цінностями і зберігати християнську культуру, тому стає сутужно, на нього тиснуть із двох боків: з одного боку — цинічний секуляризм, з другого — іслам.

Диктатурі потрібні розрізнені індивідууми. Того, хто не має міжособистісних пов'язань, легко зв'язати. Ми переживаємо тотальну атаку на все, що дає людині основу через міжособистісні пов'язання: на батьківщину, на сім'ю, на обов'язкові цінності, на Церкву, на Бога. Натомість людині пропонується задоволення її пожадань. Однак той, хто стає рабом своїх низьких інстинктів, не має нічого, що він міг би протиставити диктатурі і не стати її рабом.

Підґрунтям для такого розвитку став небачений досі матеріальний добробут, який породив гнилий плід — суспільство, що живе самими задоволеннями. Добробут наближається до кінця. Глобальні, національні та соціальні проблеми ведуть за собою матеріальну нужду і вона заторкне багатьох. Як поводитимуться люди, що не мають міжособистісних пов'язань, у демократичній державі, коли до моральної нужди додасться матеріальна? Хто тоді візьме кермо в свої руки?

Заклик «Розум замість віри» був головним кличем Просвітництва. Проте розум виявився безсилим, щоб запобігти диктатурі. Тепер виявляється, що він не має сили навести людей на здоровий глузд, коли вони — коли він — відокремлюється від Бога.

Deus caritas est

У своїй першій енцикліці⁵⁰ Папа Бенедикт XVI нагадує людству, хто такий Бог і хто така людина, бо багато людей про це вже забули. «Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1 Ів 4, 16). Це перше речення і перша насінина, з якої Папа перед оком розуму і серця вирощує дерево дійсності, життєдайний сік якого — це любов. Якщо він раніше, як префект Конгрегації віровчення підтримував наріжний стовп, на якому тримається будівля віри, то тепер він розчиняє брами цієї будівлі, щоб показати всім людям світло любові, приховане у вірі.

Але що таке любов? Нам треба згадати хоча б одну мить, коли ми почувалися любленими — дай Боже, щоб ми знайшли такий скарб у наших спогадах — тоді ми визнаємо властивість любові: хтось подивився на мене поглядом внутрішньої радості, самовіддано повернувся до мене, задля мене від чогось відмовився. Ми тужимо за такою любов'ю, і коли вона доторкнеться до нас, ми хочемо, щоб вона залишалася.

Та вона не залишається. Вона хоче, щоб ми вчилися любити. Ми стоїмо перед вибором: ми будемо вчитися любити чи поховаємо своє прагнення любові під задоволенням хтивості, далеким від любові.

Папа описує дорогу від *eros* — «слідування за власним інстинктом»⁽⁵⁾⁵¹, до *agape*, що «передбачає справжнє відкриття іншого, підіймаючись над егоїзмом (досі його панування було

⁵⁰ Енцикліка «Deus caritas est» Папи Римського Бенедикта XVI. Документи Апостольського Престолу № 171.

⁵¹ Числа означають розділи в енцикліці «Deus caritas est».

абсолютним). Любов стає тепер піклуванням про іншого. Вона не шукає більше саму себе, занурення у щастя, що п'янить; навпаки, прагне добра для улюбленої істоти: вона стає зреченням, готова до самопожертви і навіть її шукає» (6).

Оскільки людина складається з душі та тіла, то вона «стає справді собою, коли тіло і душа перебувають у внутрішній єдності» (5). Коли людина розриває цю єдність на рівні найінтимнішого, глибоко внутрішнього, творчого акту статевого єднання, то цей акт «зведений лише до «сексу», стає товаром, простою «річчю», яку можна купити й продати; точніше, сама людина стає товаром» (5).

Проте Бог сотворив людину *заради неї самої*, і тільки дещо нижчою від Нього самого. Він любить людину «з усією палкістю справжньої любові» (10). Оскільки ми сотворені з любові і покликані до любові, то ми вільні з готовністю відповідати на Божу любов, вчитися любити або відвернутися, бо ця дорога надто обтяжлива для нас. Той, хто відвертається, може сказати, що Бога нема, або що Бог недобрий, або, що ті, які в Нього вірять, чинять недобрі речі. Проте, хто дозволить прагненню свого серця вести себе, той пройде дорогу «очищення і зрілості, яких можна досягти шляхом самозречення. Це не відмова від *ероса*, не «отруєння», а зцілення та відновлення його справжньої величі» (5).

Тому що цей всесвіт обертається навколо любові, тому що Бог — Отець, Син і Святий Дух у любові єдині, проте кожен з них залишається собою, нероздільно і незлито, тому й людина була сотворена чоловіком та жінкою, щоб у любові ставати єдиним і все-таки залишатися собою. Це парадокс любові: даруючи себе іншому, знаходити себе.

«Тут важливими є два аспекти, — говорить Папа, — *ерос* немовби закорінений у самій природі людини; Адам перебуває в пошуку і він «полишає свого батька і матір», щоб пристати до жінки; лише разом вони представляють повноту людства, ставши «одним тілом». Другий аспект не менш важливий: *ерос* вже від моменту створення скеровує людину до одруження, до зв'язку, що характеризується унікальністю і остаточністю; так і лише так реалізується глибинне призначення людини. [...] Одруження, засноване на унікальній і визначеній любові, стає образом ставлення Бога до свого народу, і навпаки: спосіб, у який Бог любить, стає мірилом людської любові» (11).

Це вершина, до якої покликані ми *всі*. Ми спотикаємося, ми падаємо, ми знову підводимося і знову падаємо. І якщо останній наш крок — це підведення, тільки одне звернення, тільки одне благання про помилування, тоді — так вірять християни — ми, переступаючи через поріг смерті, входимо у вічну радість.

*Поводьтесь як вільні, та не як ті,
що з волі роблять покривало злоби.
(1 Пт 2, 16)*

ПОРИВ ЛЮБОВІ

Нам потрібна сексуальна контрреволюція

За останні сорок років у нашій країні та в усіх західних суспільствах відбулася сексуальна революція, яка зруйнувала етичний фундамент суспільства. Підбурюваним теоретиками соціалізму Франкфуртської школи, червоним та зеленим активістам сексуальної революції вдалося через законодавство скасувати майже всі нормативні обмеження сексуальності. Закони цілеспрямовано змінювали так, що ми тепер живемо в суспільстві, в якому ідеал любові, подружжя та сім'ї може загинути під брудом сексуальних збочень. Це все відбулося, хоча в країні жило 60 процентів охрещених християн і церкви були в кожному селі.

Любов красива, чиста, сильна, співчутлива, самовіддана та жертвна. Якщо ми хочемо, щоб вона проживала серед нас, якщо сім'я повинна зберегтися і знову стати найпершим місцем, де навчаються любити, тоді нам потрібне звільнення суспільства із болота сексуалізації.

Боротьба нелегка. Той, хто прищеплює людям, зокрема молоді, смак до безперешкодного поринання в шал інстинктів і заробляє тим великі гроші, вважається чесним чоловіком і чесною жінкою. Того ж, хто застерігає, що відмова від майже всіх обмежувальних норм, які стосуються статевості, руйнує поодиноких людей і суспільство, висміюють, обмежують, змушують замовкнути, дискредитують і карають заборонаю на професійну діяльність.

Людина сотворена так, що її потужно приваблює до себе протилежна стать і акт статевого єднання приносить їй задоволення. Якби це було не так, то, мабуть, не знайшлося би нікого, хто сьогодні й тепер роздумував би над тим, як правильно поводитися зі статевістю. Статеві гормони викликають у нас статевий потяг, як і в тварин, але — на відміну від тварин — вони нас не обмежують. Те, що в тварини регулює інстинкт, в людини регулюють соціальні норми і це врешті залежить від свobodного морального рішення. Тварина не може ні любити, ні зловживати, вона не може відокремити статеve задоволення від розмноження і, як наслідок, і від відмінності статей. Тільки людина має можливість відокремити прагнення статевого задоволення від функції розмноження та принижувати інших людей, використовуючи їх як засіб для задоволення інстинкту. Людині здається, що це свобода, але насправді вона стає рабом статевого інстинкту. Проте в людини є можливість опанувати свій статевий інстинкт, і в свободі, отриманій унаслідок цього, в любові вчинити себе дарунком для іншої людини та у статевоmu єднанні досвідчити найглибшого вияву цієї любові.

Статеве єднання, для якого Біблія вживає чудове слово «пізнати» — у єврейській мові те саме що «заручитися» — не стосується більше нікого, окрім цих двох людей. Вони відкриваються одне для одного душею і тілом, поринають обоє у потужну статеvu подію і стають через це надзвичайно уразливими. Статевий акт створює зобов'язання, чи його учасники хочуть цього, чи ні. У всіх відомих нам суспільствах, в усі історичні епохи статевість належала до захищеного простору інтимності між чоловіком та жінкою. Статевий акт — це подія, центральна в житті людини, бо в цьому акті зароджується людина. Те, як людина переживає свою статевість, що вона робить і чого не робить, має надзвичайно сильний вплив на неї саму, на її стосунки з Богом, на її оточення, на її потомство та на суспільство загалом. Якщо статевість виривається із Божого плану

сотворення, із єдності в любові між чоловіком та жінкою та з відкритості до нового людського життя, тоді порядок людського життя порушується у своєму найуразливішому місці.

У нашому суспільстві статевість розглядається як розвага, відколи людина змогла завдяки таблеткам відокремити її від продовження роду. Людину все більше поневолює її статевий інстинкт і вона порушує все нові й нові межі цілісності та гідності людини, аби задовольнити своє пожадання, яке вже виродилося в манію. Оскільки ця манія є ще й несвідомим пошуком втраченої невинності, то діти, включно з немовлятами, стають першочерговим об'єктом збоченої одержимості інстинктом. Невинність можна мати, її можна знову осягнути, але її не можна відновити в своєму тілі; відібрати ж невинність, яку самі давно втратили, у когось іншого, беззахисного — оце дуже навіть можливо.

Якщо така людина є національним або міжнародним діячем, то на рівні національного законодавства або міжнародних організацій, таких як ЄС та ООН, вона створює умови для необмеженого задоволення інстинктів. 30 липня 2005 року Іспанія, третя країна в Європі після Нідерландів та Бельгії, створила законодавчі умови для того, щоб гомосексуальні пари могли «одружуватися» та усиновляти дітей. Чи добре це для дітей?

Можливо, учасники гей-парадів, на яких попереду крокують представники найвищого уряду країни, дадуть на це питання ствердну відповідь: *Ну ж бо, підштовхуйте дітей змалечку до задоволення статевих бажань, щоб ці діти ставали такими, як і ми, тоді ми в суспільстві в майбутньому не будемо почуватися відлюдьками, бо совість мовчатиме і не гризтиме.* За це бореться мер Берліна — гомосексуаліст Клаус Воверайт. Коли відбувається якесь свято гомосексуалістів-мазохістів, він неодмінно вітає їх особисто. Невже люди повинні йти за ними у цю безодню збочення?

На цих демонстраціях роздязнених гомосексуалістів, лесбійок, бі- та трансексуалістів лунають вимоги «статевої демократії» в ім'я вищих цінностей свободи, толерантності, прав людини та антидискримінації. Проте більшість людей все-таки відчувають, що статевість має щось спільне із любов'ю та продовженням роду й належить до захищеної інтимної сфери чоловіка та жінки, як завжди було в усіх високих культурах в історії людства. Гріх існував завжди. Однак святкування гріха, пропагування гомосексуальності в школах та ЗМІ, фіксування права на гріх у законах — таке настає тільки в стадії занепаду суспільства. Невідомо, чи якась культура, яка була до нас, впала би так низько, що зрівняла б в правах гомосексуальні зв'язки з подружжям і дозволила би гомосексуалістам всиновлювати дітей. Невже ні в кого нема співчуття до цих дітей?

Якщо ми уважно придивимося, то побачимо, що ця «приємність» веде до загибелі: вона породжує культуру смерті. Катастрофічне падіння народжуваності — це плід, який показує нам, що за дерево перед нами. Петер Креефт у своїй книжці «Екуменічний джихад» пише: «Сексуальна революція виявиться, мабуть, найбільш руйнівною революцією в історії, набагато більше, ніж будь-яка політична чи воєнна революція, бо вона завдає удару не тільки по життю, а й по самих джерелах життя».

Якщо ми хочемо розбудувати культуру життя, то нам треба звільнитися від тиранії сексуалізації. Поки цього не станеться, доти не вдасться припинити щоденне масове вбивство ще не народжених дітей, знову запалити природне бажання зроджувати дітей та зробити подружжя й сім'ю фундаментом живої культури. *Потрібне наверення.* Питання тільки в тому, наскільки глибоким буде падіння, наскільки великим — терпіння, поки достатньо людей прокинуться і почнуть діяти. Але вже сьогодні кожна людина зокрема може пережити свою статевість так, щоб вона була включена у закони життя. Ніяка диктатура світу, навіть диктатура ЗМІ не може відвернути нас від того, щоб ми впорядковували своє власне життя в любові так, щоб воно приносило й мало життя і ставало джерелом тривкого щастя.

Сексуальна революція покоління 68-их років

Нехай сучасне молоде покоління знає: моральний світ, у якому воно живе, було винайдено недавно; його винайшло покоління, яке народилося в середині минулого століття, яке в 1968 році довбнею комуністичних, сексуальних та феміністичних гасел зруйнувало традиційні цінності своїх батьків, а потім після «тривалого маршу по інституціях» врешті захопило становища, які дають владу: у державі, ЗМІ, судочинстві та системі виховання.

На початку сексуальної революції були ідеї. Їх пропагувала Франкфуртська школа: Горкгаймер, Адорно, Маркузе та Габермас. Тут вжито слово «пропагувала», тому що для них важливим було не пізнання реальності, а її зміна. Психолог Вільгельм Райх, відпалий учень Зигмунда Фрейда, член Комуністичної партії та спільник Маркузе, стверджував, що людині треба тричі на тиждень відчувати оргазм, аби подолати свій «невротичний страх перед задоволенням», першопрчиною якого є «авторитарний характер», який власне й топтав народи чобітьми СС.

Це звучить привабливо для народу, який відчуває за собою неспокутувану вину. З цього пізніше хіппі утворили своє, ох, яке ж невинне гасло: *Make love, not war*.

У цей самий час Сімона де Бовуар, життєва супутниця Жана Поля Сартра, проголошувала нові ідеї у своєму всесвітньовідомому бестселері «Друга стаття»: «Жінкою не народжуються, нею стають». Подружжя та материнство вона описувала, як рабство, від якого треба тікати. Оскільки «ембріон, що живе в ній, не що інше, як кусень м'яса», а навіть і «паразит, що живе її коштом», то його можна вбити, не відчуваючи докорів сумління, щоб жінка «як господиня розпоряджалася власним тілом». У світі Сімони де Бовуар колектив повинен узяти на себе догляд за дітьми. «Це не означає, що їх відбирають у батьків, це означає, що їх не видають батькам». Цей світ в нас на очах стає реальністю.

Жити так, як стратегічні генератори ідей вкладали моему поколінню в голову й у серце, стало можливо завдяки таблеткам. Таблетки призначені власне для того, щоб відновлювати здоров'я, для того щоб життя буяло, проте «таблетка понад усі таблетки» не дозволяє, щоб виникало нове людське життя. У всьому світі радісно вітали її появу: обіцянку був вільний секс.

Сумнівалася тільки одна людина: Папа Павло VI. Фатального 1968 року він, незважаючи на протести цілого світу та більшості Папської курії, проголосив енцикліку *Humanae vitae*, у якій пастир майже благально пояснював своєму стаду, що людина не має права свавільно скасовувати визначений від Бога зміст подружнього акту — єднання в любові та продовження роду. Пророчі застереження, які висловлював Вселенський Архієрей, здійснилися в набагато ширших масштабах, ніж він припускав. Однак вівці сказали: Ми не хочемо ходити вузькою дорогою, ми хочемо на широку дорогу, туди, де густа трава. Німецькі єпископи в Кенігштайні дали їм зелене світло: «Ідіть за своєю власною совістю!»

Тим самим вірні отримали дозвіл вирішувати самим, в чому є гріх, а в чому нема. Так було вбито клин між вірними і Папою Римським. Відтоді Церква втратила свою силу захищати сферу моралі.

Бундестаг приймав один закон за другим, так ніби в країні не було християн. Мета цих законів була одна: скасування нормативних обмежень щодо сексуальності.

- Дозвіл на порнографію: 1971 рік;
- Скасування параграфа 175, за яким гомосексуальні вчинки підпадали під покарання, та зниження віку, за яким закон захищав підлітків від сексуальних учинків дорослих, до 14 років;
- Поступова лібералізація розлучень;

- Фактичний дозвіл на аборти;
- Закон про партнерське співжиття було прийнято на зламі тисячоліть;
- Заперечення аморальності проституції та визнання її як професії з правом на соціальне страхування;
- Прийняття антидискримінаційного закону («Всезагальна рівність перед законом»): 2006 рік.

Звичайно, були заперечення з боку Католицької Церкви. Але «культуркампф» не відбувся.

Не треба себе обманувати: Ці процеси ще не завершилися. Триває боротьба за легалізацію педофілії, тобто розбещення дітей, і її ведуть такими самими маніпулятивними вивертками, як і боротьбу за гомосексуалізацію суспільства.

Нас ще не кидають у тюрму, коли ми кажемо: «Отут гріх проголошують як закон». Але вже є такі країни, де вільне висловлювання своїх думок обмежують так звані *hate laws*. Першою сходинкою до цього є антидискримінаційний закон.

Зміна мови

Ця цілком легальна, цілком демократична сексуальна революція віддзеркалюється в мові і певні словесні маніпуляції її прискорюють.

Певні слова вийшли з моди. Хто їх усе-таки використовує, на того дивляться як на провінціала, невинного, назавжди відсталого фундаменталіста, з якого можна тільки співчутливо посміятися, і кому навіть у християнських колах мікрофон вручають зовсім зрідка. До таких слів належать: диявол, гріх, порок, розпуста, збочення, правда, чеснота, дівственність, незайманість, чистота, честь.

Припустімо, що людина має безсмертну душу і за цю душу між Богом і дияволом триває невидима боротьба, результат якої залежить від вільного рішення людини — якщо це справді так, тоді те, що відбувається, це наслідок геніальної стратегії диявола. Після того як Ніцше оголосив, що «Бог помер», стало зовсім просто пустити в хід хитре повідомлення про смерть: диявол також помер, більше того: його ніколи й не було (Herbert Haag, *Abschied vom Teufel*). Тим самим духовна боротьба стає непотрібною. Ідея про те, що існує абсолютна істина, й людина зобов'язана боротися за її пізнання та звиряти за нею свої вчинки, втратила свою популярність і підпала під «диктатуру релятивізму».

Слово «гріх», що вказує на заданий Богом порядок, від якого людина віддаляється на шкоду собі, замінили словом «помилка», позбавляючи тим самим вчинки людини трансцендентного виміру. Добро вирване з його полярного протиставлення злу. Ми всі хочемо, наприклад, добра, свободи, толерантності, відновлення цінностей, але зло не можна називати злом. Такі слова як неморальність, розпуста, порок, збочення, якими досі окреслювали лихі вчинки, отримали «погану славу». Так само і слова, які окреслюють добрі вчинки і доносять їхню сутність до свідомості. Хто тепер наважиться сказати, що людина покликана розвивати свої чесноти, що дітей слід виховувати в чеснотах, хто наважиться назвати ці чесноти їхніми справжніми іменами, особливо статеві, такі як дівственність, незайманість, чистота? З ким можна говорити про поняття честі — яким до того ж зловживають націоналісти — поняття честі, що її здобуває людина, яка вправляєється в чеснотах, яка використовує свою свободу волі, аби подолати тваринні інстинкти і відстоювати Добро?

Було винайдено інші слова, щоби змінити основну статеву орієнтацію людини. Таким є слово *гендер*. Поза світом політики цей термін майже невідомий, хоча Федеральний уряд

встановив «Політику рівності за допомогою політичної стратегії гендерного мейнстрімінгу у 1999 році як наскрізний керівний принцип та ключове завдання» (www.bmbf.de/de/532.php). Це теж стратегія — вдаватися до такої шварґанини, яку ніхто не розуміє; бо якщо сказати те саме зрозумілою мовою, то це ще викличе опір.

Гендер — це термін, що його феміністки запровадили на міжнародній жіночій конференції в Каїрі та Бейджинґу замість слова «стать», і яке завдяки рішенням ООН та ЄС стало політичною стратегією в окремих країнах. Прихована мета такого словотворення полягає в тому, щоби будь-яка статева орієнтація здобула визнання в суспільстві. Слово «гендер» в англійській мові означає граматичний рід. Тоді як «стать» вказує на статеві відмінності між чоловіком та жінкою, терміном «гендер» позначають рівноцінність усіх видів статевої орієнтації: гетеро-, гомо-, бі- і т. д. Таке розуміння статевої рівності лягло в основу уроків сексології в наших школах і накладає відбиток на свідомість молодого покоління. Можна тільки дивуватися з того, якими швидкими темпами відбулися такі фундаментальні зміни.

Ми бачимо, що сексуальна революція, яка відбулася за якісь чотири десятиліття, внесла плутанину в ту мову, користуючись якою, ми відрізняємо добро від зла. Але саме тому розмови про «цінності» залишаються порожніми та беззмістовними. Цінність має те, що ми розцінюємо як добре. Цінності отримують свою сутність тоді, коли вони реалізуються. Здійснення добра вимагає морального рішення людини і вимагає від неї відмови від негайного задоволення своїх потреб. Це і є джерело енергії, завдяки якій розбудовується цивілізація. Коли бракує притоку реально здобутих чеснот, тоді цінності скочуються до рівня пустих слів, які можуть мати ідеологічне наповнення. Саме це і сталося, як видно із значення слів «свобода», «толерантність» і «антидискримінація», написаних на прапорах сексуальної революції. Суспільство, яке робить усе для того, щоб спонукати людей до негайного задоволення своїх потреб, і то в глибинному ядрі свого існування — в сексуальності, втрачає власне майбутнє.

Свобода, толерантність, антидискримінація

Свобода

Сьогодні поширене розуміння свободи таке: «Я можу робити і дозволяти собі все, що хочу». Таке розуміння свободи, редуковане до егоїзму індивідуума та відокремлене від відповідальності й істини, перетворюється в протилежність до свободи і відчутно знижує рівень свободи суспільства. Людина, яка не вчиться керувати своїми природними інстинктами, особливо статевим потягом, стає рабом цих інстинктів і безсовісно порушує свободу інших, щоб задовольнити свої інстинктивні потреби. Ці потреби не мають меж, бо вони ніколи не ведуть до сповнення прагнення справжньої любові. Наслідком є зростання сексуальних злочинів, як щодо кількості випадків зґвалтування, так і щодо «глибини» злочинів.

Смертельні наслідки поняття «свободи», відокремленого від відповідальності та істини, ніде не виявляються так чітко, як у питанні абортів. Чи ембріон, у якого б'ється серце, це людина, чи ні? Чи мама відповідальна за життя дитини, яка в ній росте, чи ні? Чи держава має обов'язок захищати життя своїх громадян, навіть тих, які самі не усвідомлюють своїх прав, чи ні? А що ж робимо ми? Право дитини на життя приносимо в жертву задля «свободи» батька і матері. Держава приймає закони, які дозволяють масове вбивство майбутнього покоління, вона навіть бере на себе витрати на це! Хоча держава ще називає аборти несправедливістю, але вона не карає за цю несправедливість.

Як же пояснити це очевидне безглуздя? Я знаходжу тільки одне пояснення: *засліплення*, яке настає після вчиненого гріха. Тільки-но ми піддалися спокусі, як наше сприйняття добра й зла ніби потьмарюється, аж поки зло не почне здаватися добром. Хіба ж це не зло, коли ми дітей, які через кілька місяців могли б усміхатися своїм батькам з безмежною любов'ю, роздираємо в материнському лоні на шматки і викидаємо, як відходи?

Толерантність

А що відбувається з високою цінністю толерантності? Сьогодні домагання толерантності полягають у тому, щоб звинувачувати Католицьку Церкву у гріхах, вчинених декілька століть тому, які Папа Іван Павло II відкрито визнав і за які розкаювався: від інквізиції до спалення відьом. Намагання переконати інших у власній правоті може виродитися в насильницький фанатизм — що ми бачимо майже кожного дня на прикладі мусульманського терору. Це слугує як привід, аби оголосити незаконними переконання й віру в те, що правда існує, та що людина може прийти до справжнього пізнання Бога й самої себе.

Ще один вдалий хід диявола, який заважає нам відрізнити справжнє від несправжнього, добре від злого! Таке порожнє поняття толерантності веде до «диктатури релятивізму», як назвав його Папа Бенедикт XVI, при якому дозволено все, окрім ісповідання Ісуса Христа. Христос за свої слова: «Я дорога, істина і життя» заплатив смертю на хресті, своєю смертю Він їх і підтвердив. Ніхто не висловив вимогу толерантності радикальніше за Христа: *Любіть ворогів ваших!* Це і є справжня суть такої цінності як толерантність.

Боротьба за рівність перед законом гомосексуального партнерства та подружжя між чоловіком і жінкою ведеться в ім'я викривленої толерантності. Якщо ми стверджуємо, що людина була сотворена на образ Божий як чоловік і жінка, а статевість залежить від відмінності між ними, тоді нас вважають за небезпечних фанатиків. А справжня толерантність — це чеснота, яка означає, що я витримую іншого з його інакшістю навіть тоді, коли він не відповідає моїм уявленням про правду і неправду. Ідеологічний характер сучасного поняття толерантності виявляється в тому, що людина толерує будь-який гріх, зате за домагання правди зазнає утисків. Сьогодні дискримінації зазнають не гомосексуалісти, яким, наприклад, у Мюнхені після гей-параду було віддано в розпорядження приміщення в ратуші для проведення вечора. Хто зазнає дискримінації, так це християни, які ісповідують свою віру і згідно з нею живуть. Їх називають фундаменталістами, гетеросексистами, гомофобами або расистами. Рокко Буттільйоне був досі найвідомішою жертвою дискримінації серед християн.

Антидискримінація

Третє поняття в боротьбі за цілковиту рівноправність гомосексуалістів, бісексуалістів, трансексуалістів і кого там ще, зветься антидискримінацією. Та й справді, дискримінувати, ізольовувати, принижувати не можна нікого, навіть тоді, коли людина погрузла в тяжких гріхах. Святий Августин сформулював це просто неперевірено: Ненавидіти гріх — любити грішника! Це висока чеснота, в якій людина може постійно вправлятися стосовно себе та свого ближнього. Але хіба через це ми повинні навчати своїх дітей у школах, що вони можуть довільно вибирати свою статеву орієнтацію, а навіть і свою стать? Чи потрібно нам називати розбещення дітей «інтимністю між поколіннями» та оголошувати її здійснення демократичним правом, до чого зараз і прямують? Чи це дискримінація гомосексуалістів, якщо б ми пояснювали підліткам у школах, що чоловіки-гомосексуалісти мають здебільшого декілька сотень статевих партнерів, що вони значно більше ризикують захворіти на СНІД, венеричні хвороби, потрапити в тяжку депресію або невротичний страх, стати наркозалежними та опинитися під загрозою суїциду, а тривалість їхнього життя років на десять коротша, ніж у чоловіків-гетеросексуалістів?

Всі ці три поняття — це як овеча шкура, в яку кутаються люті вовки сучасності. Але якщо в казкового принца з під ведмежої шкури виглядає золоте вбрання, то вовк під овечою шкурою не дуже може приховати, що він прийшов «красти, вбивати, вигублювати» (Ів 10, 10). Його овеча шкура, зіткана зі свободи, толерантності та антидискримінації, чудово припасована до колективної психіки нашого часу. Після того як вовк зробив себе володарем і вчинив народ виконавцями злочинів, він представляє себе як жертву тим, хто вже більше не хоче бути виконавцями злочинів. Оскільки ми сьогодні розпізнаємо тільки тих вовків, що вдягнені в нацистську уніформу, то вовк у своїй новій одежі може шаленіти скільки завгодно. Він насміхається над мамами, які виростили в добробуті: Ти можеш отримати все, що хочеш. Візьми те, чого тобі треба!

Ви пізнаєте їх за плодами їхніми: руйнування сім'ї та старіння народу

Кожній людині складно чинити опір специфічним засліпленням, характерним для її часу. Вони опускаються, як пелена туману на свідомість людини і найчастіше ця пелена розривається в результаті страждань. Які ж у нас є можливості відгорнути пелену?

Ісус дає нам дуже просту вказівку: «Ви пізнаєте їх за плодами їхніми; хіба збирають виноград з тернини або з будяків — смокви?» (Мт. 7, 16).

Як же ж розцінювати наслідки сексуальної революції, які за останні сорок років розхитали моральні підвалини західної культури, культури, заснованої на цілісності сімейного життя — цього особливого здобутку юдео-християнської традиції?

Всього за десять років після запровадження контрацептивів кількість розлучень збільшилася вдвічі, а кількість народжуваності скоротилася вдвічі. Це має драматичні, довготривалі наслідки, які заторкнуть кожного з нас.

Кількість розлучень із 10,7 % у 1960 році зростає до 40 % у 2002 році і зростає далі. (В Австрії у 2004 році вона сягнула рекордної цифри — 46,1 %). Кількість розлучень батьків, що співживуть неодруженими — так само недобре для їхніх дітей — не згадується в жодній статистиці.

Співжиття без одруження дуже поширене і загально визнане. Якщо у 1968 році в старих федеральних землях тільки 4,8 % дітей було народжено поза подружжям, то у 2002 році в цілій Німеччині — 19 %.

7,4 % 30–34-річних жінок у Німеччині — це тільки у 2000 році — були самотніми матерями. Вони та їхні діти становили одну п'яту тих, хто отримує соціальну допомогу.

І це добрі плоди? Ми здобули свободу? За чий рахунок? Скільки страждань стоїть за цими цифрами! Що скажемо ми мільйонам дітей із розлучених сімей, які у «латаних сім'ях» («*patchwork families*») змушені розриватися між батьком і матір'ю? Наукові дослідження свідчать про те, що все більше дітей ідуть в дитячий садок та початкову школу, маючи серйозні проблеми з поведінкою. У дітей із розлучених сімей нижча успішність і переважна більшість їх схильна до депресій, страхів, наркозалежності, спроб суїциду та злочинності. Вчителі майже не спроможні створити необхідну для навчання атмосферу, бо їм доводиться боротися з недисциплінованістю та насиллям. Почався великий переляк, коли PISA-дослідження⁵² виявили загальний занепад освіти.

Відтоді, як було дозволено контрацептиви, коефіцієнт народжуваності, тобто, середня кількість дітей, яких народжує кожна жінка, впав із 2,4 у 1965 році до 1,4 у 1975 році. Сьогодні

⁵² PISA — Programme for International Student Assessment.

коефіцієнт народжуваності в Німеччині становить 1,3 — один із найнижчих у світі. Звідси відомо, що кожне наступне покоління буде за чисельністю на третину менше, ніж попереднє. До середини цього століття населення Німеччини без імігрантів скоротиться з 82 до 54 мільйонів, за умови, що коефіцієнт народжуваності не впаде ще більше. Оскільки народжується все менше дітей, а живі все старішають, то зростають показники вікової структури населення: за найновішими оцінками Федерального статистичного відомства у 2050 році в Німеччині 30 відсотків населення сягатиме віку понад 65 років, у 2000 році їх було 17 відсотків. Тоді буде тільки три мільйони дітей віком до 6 років і 9 мільйонів людей віком понад 80 років. Всупереч усім прогнозам про нестримний демографічний вибух, збільшення середнього віку населення — це глобальний процес. За оцінками ООН до середини століття кількість людей віком 65 років зросте по всьому світу від 7 до 16 відсотків, тобто, більш як удвічі. Даються взнаки жорсткі програми контролю за населенням, методи запобігання вагітності, аборти, стерилізація, що їх підтримували країни з розвинутою промисловістю.

Ці тенденції можна було передбачити в європейських країнах, відколи знизився коефіцієнт народжуваності. Проте політики їх зігнорували. Аж тепер, коли вже не можна відвернути занепад соціальної держави, ця тема виринула в громадській свідомості. Якщо в 1995 році на 100 осіб, що працюють, припадало 36 пенсіонерів, то в 2025 році їх буде удвічі більше. Все менше осіб, що працюють, змушені утримувати себе, своїх дітей та все більшу кількість старих людей, в економічному світі, де робоча сила багатьох мільйонів людей залишається невикористаною.

Порушення продовження роду

Як таке могло статися, що в нашій цивілізації пошкодився механізм продовження людського роду? Природа ж ніякий інший механізм не облаштувала з таким надміром певності, як розмноження.

А що ж робить людина? Кожен це знає, але не може цього висловити, бо назвати їх причиною «культури смерті» — це табу. Це такі слова як

- Запобігання вагітності
- Аборт
- Гомосексуальність
- Дослідження та використання ембріонів

Якщо запобігати вагітності, не відбувається зачаття дітей.

Якщо вбивати дітей в материнському лоні, вони не народяться.

Якщо двоє людей однієї статі дають одне одному статеве задоволення, нове життя не зародиться.

Суспільство, яке вбиває ембріони для того, щоб старі люди ставали ще старішими, приносить у жертву нове життя задля продовження життя старої людини.

(Останній пункт — це не проблема кількості, а неприхований вияв «культури смерті»).

Не бачити цього зв'язку так само абсурдно та ірраціонально, як стверджувати, що два додати два не дорівнює чотири. Якщо кожну третю дитину в материнському лоні роздирають на шматки, роздроблюють або отруюють, тоді ми, як суспільство, зав'язли в злочинницькій діяльності, наслідки якої віддзеркалюють розміри злочину.

Дослідження Дж. Д. Унвіна: Секс і культура

Ми розглядали особливі історичні причини цих тенденцій за останні сорок років. Англійський антрополог Дж. Д. Унвін (*J. D. Unwin*) показує, що вони відповідають загальній закономірності. У 1934 році Оксфорд Юніверсіті Пресс (Лондон) видав його велике дослідження «Секс і культура» (*Sex and Culture*). Унвін хотів знати, чи справджується теза Зигмунда Фрейда, що культура виникає внаслідок сублімації статевого потягу, тобто, через відмову від задоволення потягу. Для цього він дослідив вісімдесят так званих нецивілізованих суспільств та високі культури, такі як вавилонська, шумерська, афінська, римська та англосаксонська.

Ось загальні результати його досліджень: чим більша статева стриманість, тим вищий культурний рівень, чим менша статева стриманість, тим нижчий культурний рівень. *З цього правила немає винятків*. Богопочитання є тільки в тому суспільстві, де жінки зберігають незайманість до подружжя. Де дозволена доподружня сексуальна свобода, там нема ні Богопочитання, ні пошани до предків, там є виключно вшанування природи та тварин. Унвін говорить про зоотичне суспільство. *Zoon* в перекладі означає тварина. Для цивілізованих культур характерно те, що в них поруч із дошлюбною незайманістю зберігається ще й абсолютна моногамія.

Перехід з одного ступеня на інший триває протягом трьох поколінь, тобто, якщо в суспільстві протягом трьох поколінь дозволена цілковита сексуальна свобода до подружжя, то це суспільство опускається на нижчий рівень.

Дослівно за Унвіном: «Стримування статевого потягу слід розглядати як причину культурного прогресу» (Унвін, с. 317).

Цікаво, чи не так? Наш власний досвід підтверджує ці результати. Ми перебуваємо у стадії занепаду цієї цивілізації. Якщо ми хочемо побудувати культуру життя, тоді — про це свідчить дослідження — нам слід загнати в пляшку джина, якого ми з неї випустили, тобто, повернути сексуальність на місце, де вона може розвиватися, приносячи людині тривале щастя — в подружжі між чоловіком та жінкою.

Прагнення власного серця

Як бачимо, з плодів ідеології «сексуального визволення» та фемінізму можна пізнати, що вони походять з лихого дерева. Можна тільки дивуватися з того, що вони ще не розірвали пелени туману, який засліплює нашу культуру.

Є ще один підхід, який виводить із засліплення, — це прагнення власного серця.

Кожна людина прагне любові. Хто любить, той знає, що любов чинить готовим віддати себе особі, яку любиш, і нічого більше так не прагнути, як такого ж самого самовіддання з боку любленої особи. Коли двоє людей цього зазнають, тоді вони прагнуть, щоб ці стосунки тривали вічно. Вони навіть уявити не можуть чогось іншого окрім взаємної вірності, бо двоє людей пізнали неповторність одне одного і можуть тільки дивуватися з чуда, що вони знайшли одне одного. Статеве єднання — це найвище здійснення такої любові. До людського, особового самовіддання додається спільне заглиблення в статеву динаміку, яка заторкує глибинні сфери душі.

Хто мав щастя і зміг дочекатися такої любові, той з радістю в серці скаже «так», стоячи перед вітарем. Таким способом сказане «так» — це фундамент, на якому можна створювати сім'ю, воно готує обох до того, щоби створити простір для нового людського життя. Любов між чоловіком і жінкою веде до перемоги над егоїзмом самотнього життя і знаходить

своє завершення в дитині. У прийнятті батьківства та материнства центром буття стає добро третьої особи.

Перша любов, хай навіть дуже сильна, — це передсмак Неба, який неодмінно минає. Залишається боротьба з егоїзмом, і навчитися любити — це завдання на ціле життя. У Таїнстві подружжя це вдасться з Божою поміччю.

Це висока дорога любові, вона ставить перед людиною високі вимоги. Кожна людина прагне любові, але наше культура вже більше не навчає, як здійснити це прагнення. Навпаки, вона робить усе, аби заступити цю дорогу задушливим чадом необмеженого задоволення хтивості.

Загроза для підлітків через ЗМІ та уроки сексології

Яку інформацію отримують діти та підлітки про статевість? Зараз майже неможливо захистити їх від порнографічних зображень. Якщо ми не будемо якнайсуворіше контролювати їхній доступ до ЗМІ — що створює в сім'ї серйозні проблеми — то вони будуть бачити зображення та фільми, в яких одна людина використовує іншу для задоволення власної хтивості.

Коли діти йдуть до школи і самі щось купують, їм впадають в очі так звані молодіжні журнали «Браво, герл» і «Попкорн», розраховані на підлітків від дев'яти років; вони представляють різні види сексуальної розпусти як «нормальне» задоволення. Федеральне відомство цензури, яке контролює ЗМІ для підлітків, внесло «Попкорн» у перелік видань, шкідливих для підлітків, бо в цьому журналі є тексти та зображення садомазохістичних дій. Однак продавати його дозволено.

Це насіння падає у дитячі серця, можливо, зболені та поранені розлученням батьків. Перед ними нема ніякого прикладу і ніяких норм, які віднаджували б їх від таких спокус.

Із 9 років, коли діти самі від себе ще не цікавляться статевістю, починаються уроки сексології. У змішаних класах їх спонукають ліпити з пластиліну статеві органи та натягати презервативи на моркву. Діти дізнаються, що статевість служить для задоволення хтивості, що можна довільно вибирати статеву орієнтацію, а гомосексуальним імпульсам треба давати волю, щоб не зашкодити розвитку особистості. Однак кількість вагітностей у підлітковому віці загрозливо зростає і закінчується здебільшого абортom. Єдина відповідь від державних органів полягає в тому, що уроки сексології треба починати ще раніше. Батьки, які не хочуть, аби їхня дитина брала участь у таких уроках, виставляють себе на глузування, і часто при цьому даремно сподіваються на допомогу політичних та церковних органів.

Чого тут дивуватися, що перший статевий акт відбувається у все молодшому віці?

Що буде з підлітками, які в ранньому віці починають статеві стосунки? Вони дуже ризикують захворіти на венеричні хвороби, які блискавично поширюються. У них нема мотивації та енергії розширювати коло друзів та розвивати свої зацікавлення. Натомість, вони намагаються вижити соціально в групі, яка часто наполягає на вживанні алкоголю та наркотиків. Їхня успішність падає, бо їхню енергію поглинають «складні стосунки».

Деякі крокують від розчарування до розчарування і так ніколи й не зазнають любові. Коли вони стають дорослими і вже можуть одружуватися, вони такі зранені, що більше цього не хочуть. Інші мають якісь любовні стосунки, можливо, навіть живуть разом із партнером. Виникає глибока прив'язаність, але не пролунало «так», яке зобов'язує. А тоді, коли одне вже готове одружуватися — частіше дівчина, ніж хлопець — тоді друге каже: «Вибач, я про це не думав/ла», — тоді біль буває таким великим, що відкинутий партнер більше не хоче йти на такий ризик. Американка, жінка-філософ Дженет Сміт (*Janet E. Smith*), член Папської Ради в справах

сім'ї, каже: дослідження в Америці виявили, що 75 % подруж із тих пар, які до одруження жили разом, розпадаються протягом трьох перших років. «Життя на пробу» не виправдовує себе.

А найгірше, що може статися, це — вагітність (!). У всі часи дітей сприймали як благословення. Біблійні жінки, коли не могли завагітніти, вважали, що їх карає Бог. У нашій культурі, коли підлітків систематично підштовхують до раннього статевого життя, дівчина дивиться на дитину як на прокляття, якого намагається уникнути, запобігаючи вагітності або в гіршому випадку, позбуваючись її. Викривлене сприйняття благословення як прокляття відбивається тепер на суспільстві.

Небажання зроджувати дітей

З огляду на глибокі душевні рани, завдані розлученнями та статевим життям підлітків, яке ні до чого не зобов'язує, нема нічого дивного в тому, що падає бажання зроджувати дітей.

До цього часу з опитувань було відомо, що більшість людей попри все ще хочуть мати сім'ю і зроджувати дітей. Однак дослідження Федерального інституту з питань населення з 2005 року свідчать, що бажання зроджувати дітей наближається до найнижчого коефіцієнта народжуваності. Значний відсоток чоловіків і жінок віком 20–39 років взагалі не хочуть зроджувати дітей, а саме 26 % чоловіків і 15 % жінок. Це означає, що з тих жінок, які хочуть народжувати дітей, кожній четвертій трапляється чоловік, який каже: «Не зі мною», — а чоловікам, які хочуть стати батьками, кожна сьома жінка каже: «Я не хочу дитини!» Дослідники приходять до висновку, що «фактор самоствердження є підставою заперечення створення сім'ї».

Якщо прямо запитати жінок, з яких причин вони не хочуть народити (ще одну) дитину, то на першому місці буде відповідь: «Я живу сама і в мене нема постійного партнера». Окрім цієї причини називають ще турботу про майбутнє та дотримання життєвого стандарту.

Чи дивує нас те, скільки розчарувань і травм доводиться зазнати молодим людям, поки вони дійдуть до віку, коли можуть одружуватися? Часто вони не можуть брати приклад зі своїх батьків, у них нема стійкого емоційного фундаменту, ЗМІ та уроки сексології скеровують їх до раннього статевого життя, вони ніколи не чули нічого про цінність дівственності до подружжя, незайманість і чистоту, вони вважають, що методом проб можна знайти партнера і врешті бояться зобов'язань і відповідальності за дітей.

Це твердження про тенденції розвитку в нашому суспільстві, але вони не є обов'язково чинними для кожної людини зокрема. Безперечно, на розчаруваннях можна вчитися, а деякі дошлюбні стосунки можуть стати добрим подружжям. Навернення можливе завжди і в будь-який час. Але для цього треба відкритися на дію Святого Духа.

Нам потрібен рух за чистоту

Зі сказаного кожен, хто не зацікавлений у дальшій сексуалізації, може зрозуміти: вже пора прокидатися, вставати, і будувати новий фундамент культури життя. Зруйнувати фундамент вдалося безперешкодно, тому що ми вважаємо статевість особистою справою, і вона такою і є і повинна бути, коли входить у правильний порядок людського життя. Оскільки сексуалізація та гомосексуалізація нашого суспільства підриває всі межі цього порядку і руйнує сім'ю — найважливішу клітину суспільства, стало необхідним відвойовувати моральну територію нашої культури.

Коли бачимо перевагу тієї сили, яка штовхає наш народ, особливо молодь, все глибше в сексуалізацію, така боротьба може здаватися безнадійною. Унвін каже: «Запровадження стриманості в суспільстві, яке звикло до сексуальної свободи — це найважливіша і найболючіша з усіх соціальних революцій» (Унвін, с. 354). Ми дозволили, щоб відбулося ідеологічне промивання мізків і виникла атмосфера страху, у якій більшість людей не наважуються виступити проти гомосексуалізації суспільства. Хто робить це в політиці, ЗМІ або системі виховання, того бойкотують. Прикладом може бути Згромадження Шкільних сестер з Ауербаху та Рокко Буттільйоне: *Не смійте! Прийде кінець Вашій професійній діяльності!* Атмосфера страху — це ознака розвитку тоталітарних тенденцій. Ніхто не думає, що вона зупиниться на тому, чого вже досягнула. Коли я чула виступ Фолькера Бека, голови Партії зелених та промотора педофілів щодо усиновлення дітей, зокрема його слова: «Ми не зупинимося, поки не досягнемо всього», — мені мороз ішов по шкірі.

Проте зрозуміймо: це незначна частина населення, яка, застосовуючи певні стратегії, надзвичайно ефективно просувається вперед, нищачи наші цінності. Ми, що хочемо жити в сім'ї, хочемо мати дітей, хочемо такої майбутності, в якій буде віра і не охолоне любов — нас таких більшість. Нам треба перестати мовчати. Є країни, які вже перестали, — Сполучені Штати та Іспанія. Сотні тисяч людей наприкінці червня 2005 року протестували у Мадриді проти одностатевих подруж з правом усиновлення. Щоправда, вони не досягли успіху. Соціалістичний уряд таки прийняв цей закон. Проте сформувався опір. Дальші акції секс-активістів не проходять так гладко.

Навіть якщо перевага в силах здається нам величезною, то все-таки ніяка сила в світі не перешкодить кожній людині зокрема інтегрувати свою статевість у любов, а любов — у сім'ю. Це тяжко, мабуть, це найтяжчий шлях покаяння, коли хтось живе в невпорядкованих статевих стосунках, які вмить можуть перейти в залежність. Але ми маємо допомогу, більшу і кращу допомогу, ніж будь-коли раніше. «У потребі рятівник виростає», — каже поет Гельдерлін. Святий апостол Павло висловлює це так: «Де збільшився гріх, там перевершила ласка» (Рм 5, 20).

Богослов'я тіла

Лихі вчинки починаються з лихих думок, а добрі вчинки — з добрих. Іван Павло II розглянув статевість у світлі Святого Духа, як ніхто інший до нього. Розуміючи, що енцикліка *Humanae vitae* подає правдиве вчення, але викласти його треба по-новому, він за перші п'ять років свого понтифікату розвинув «богослов'я тіла» у катехитичних проповідях, які відбувалися щосереді. Джордж Вайгель, біограф Івана Павла II, вважає богослов'я тіла «богословською годинниковою бомбою, яка з драматичними наслідками вибухне колись у третьому тисячолітті існування Церкви» (Georg Weigel, *Zeuge der Hoffnung*, с. 358). Це «колись» із смертю Івана Павла Великого перетворилося на «тепер». Пшеничне зерно впало в землю і принесло плоди. Богослов'я тіла відповідає справжньому прагненню людського серця — прагненню любові, і закладає фундамент для людського життя в повноті, а навіть і для культури життя.

В історії Церкви завжди були вчення і рухи, які розпалювали недовіру до тіла. Після маніхейів, які навчали, що дух подібний до Бога, а тіло — зло, схожі ідеї раз-по-раз виринають серед католиків, а ще більше — в упередженнях про те, що ж є католицьким. Але як тіло може бути злом, коли сам Бог узяв на себе людське тіло, щоб об'явитися людям і відкупити їх?

Іван Павло нагадав: Бог об'явився в тілі. Тіло — це сакраментальний знак, воно виявляє божественну дійсність. Бог сотворив людину як чоловіка й жінку, бо сотворив її для любові,

для вільного самовіддання іншій людині. Кульмінація та найвищий прояв самовіддання між чоловіком і жінкою — це статевий акт.

Іван Павло розглядає стосунки між чоловіком і жінкою на трьох рівнях існування людини: людина в раю, людина в історії та людина у вічності.

Декілька слів Господа стали для Івана Павла II вікном, через яке він прозрів справжнє призначення людини. Не соромлячись, Адам і Єва були нагі перед Божим лицем і одне перед одним. Вільно віддаючись одне одному, вони ставали одним тілом.

Із гріхопадінням з'явився сором. Адам і Єва заслонились одне перед одним і заховалися від Бога. Що ж сталося? Пожадання прослизнуло в їхні серця. Статевий потяг, який вони відчували одне до одного, більше не виявлявся у зачудованому усвідомленні краси іншого, як сотвореної Богом особи; він більше не викликав імпульсу дарувати себе іншому, він, навпаки, став інстинктом, який підштовхував панувати над іншим, щоб задовольнити власну хтивість. Уражається гідність особи, бо її деградують до об'єкта. Людське серце стає місцем боротьби між любов'ю та хтивістю.

Вихід для людей, які впали, тобто, для нас полягає в тому, щоб знову здобути чистоту серця. Про це говорить Ісус, коли заборону перелюбу підсилює словами: «А я кажу вам, що кожний, хто дивиться на жінку, щоб її пожадати, той вже вчинив перелюб з нею в своїм серці» (Мт 5, 28).

Ісус не хоче накласти на нас тягар понад наші сили. Адже Він пообіцяв: «Ярмо бо моє любе й тягар мій легкий» (Мт 11, 30). Більше того, Ісус показує дорогу, як звільнити любов із рабства хтивості — коли хтивість вважають виявом любові. Звільнившись, чоловік і жінка прагнуть тілесного єднання, тому що люблять одне одного, а не тому, що хочуть отримати задоволення одне від одного. Це матеріал, з якого будуються добрі подружжя.

Любов означає, що чоловік і жінка цілковито дарують себе одне одному і цілком приймають одне одного. Вони зустрічаються, як рівні, і доповнюють одне одного тим, чим відрізняються за своєю суттю. «Тільки завдяки дуалізові чоловічого та жіночого повністю реалізується людське», — писав Іван Павло II у Листі до жінок від 29 липня 1995 року. Тоді любов стає віддзеркаленням Божої любові, коли людина любить так як Бог: вільно, неупереджено, вірно та плідно. До цього покликана людина, й тільки так здійснюється її найглибше прагнення. Але нікому це не дається як задоволення і розвага. Такої любові треба навчитися і вибороти її з допомогою Божої благодаті. Така ціна людської свободи. Любов потьмарюється, якщо вона не відкрита на зачаття нового життя. Ми вже так звикли до запобігання вагітності, що зовсім не відчуваємо, що можемо згрішити проти любові.

Папа Іван Павло II говорить про мову тіла, яка може бути правдивою або брехливою. У статевому акті тіло повинне знову повторювати те «так», яке молоді вимовляють у церкві. Проте запобігання вагітності перетворює обіцянку у заперечення: я люблю тебе, але заперечую твою плідність.

В енцикліці *Humanae vitae* сказано, що «людина не має права самовільно розривати зв'язок між любовним єднанням та продовженням роду».

Зате вона може використовувати дуже точні на сьогоднішній день пізнання про цикл плідності жінки, щоб бути відповідальним батьком чи відповідальною матір'ю, тобто, зродити стільки дітей, щоб це було добре для цілої сім'ї. Цей метод називається Методом розпізнавання плідності (МРП) Він надійніший, ніж таблетки і має тільки позитивні побічні дії. Проте МРП не відомий так широко, бо при ньому не можна продати ніякого продукту. Чоловік і жінка платять не грішми, а періодичною стриманістю. Подружні пари, які відкрили для себе природне регулювання зачаття, повідомляють, що завдяки ньому їхня любов оновилася та поглибилася.

Отже, християнське моральне вчення, яке здається нам кодексом заборон, має одну мету: вивести людину на високу дорогу любові та сприяти розквітові культури. Унів, чий результати

досліджень суперечили його власним переконанням, показав, що доподружнтя незайманість та моногамія в подружжі — це умови розвитку культури. Якщо дотримуватися цього, тоді сповнюється обіцянка Христа: «Я прийшов, щоб мали життя — щоб достоту мали» (Ів 10, 10).

Ми вже знаємо, які наслідки наших неправильних дій, нам відомо, як треба діяти правильно, нам потрібна благодать, щоб так робити.

Що ми можемо зробити?

Революціонери зазвичай хочуть силою змінити світ, не міняючись самим. Через те занепадають величні наміри, що світ і побачив недавно з піднесенням та падінням комунізму. Рух молодого покоління за чистоту можуть провадити тільки ті люди, які самі пройшли крізь навернення. Тоді вони усвідомлюють, що робити, і мають силу діяти. Вибір чистоти повинен засяяти в суспільстві.

Хто хоче бути активним, той потребує знань: треба знати богослов'я тіла, природне регулювання зачаття, головні твори Церкви, такі як *Humanae vitae* (Енцикліка «Людське життя», 1968), *Familiaris Consortio* (Апостольське повчання «Сімейна спільнота», 1981), *Evangelium Vitae* (Енцикліка «Євангеліє життя», 1995), *Veritatis Splendor* (Енцикліка «Сяйво істини», 1993).

Нам потрібні семінари, на яких ці знання передаватимуться далі, та семінари, які конкретно спонукатимуть до навернення та пропонуватимуть спосіб зцілення душених ран, завданих неправильним переживанням статевості.

Хто міг би це робити? Можна припускати, що Церкви, або принаймні Католицька Церква, яка має Учительський уряд, що впевнено сповіщає католицьке моральне вчення, яке не подобається світові. Вона охоплює села, у кожному місті є католицький навчальний центр. Щонеділі священники мають змогу проповідувати істину Євангелія. Проте відтоді, як за «Кенігштайнською декларацією»⁵³ відповідальність за запобігання вагітності перекладено на совість кожної людини зокрема, проповідь Церкви уже не має такої сили. Тенденції останніх чотирьох десятиліть розвивалися, а Церква не чинила їм серйозного опору. Культурна революція відбулася без «культуркампу». Мабуть, за цим стоїть страх втратити велику частину вірних, які йдуть в ногу з часом. Але хіба ще не час помітити, що Церква саме через те, що пристосовувалася до духу часу, втратила своє променювання, свою притягальну силу? Коли вона поспішає за духом часу, люди тікають від неї; коли Церква залишається в істині, вона притягує до себе. Чи часом не криється саме в цьому причина її небувалого досі занепаду?

Починаючи від смерті Івана Павла Великого та прийняття уряду його наступником-однодумцем, часи, як мені здається, змінилися. Можливо, знайдуться єпископи, які заснуть Інститут Івана Павла II, з якого можна буде відвоювати втрачені позиції.

Тим часом ми, миряни, повинні активізуватися. Кожен з нас має уста і може говорити в сім'ях, в школах, на робочому місці, в колі друзів. Нам треба піти на ризик, що нас засміють і виключать з-поміж себе. Бо якщо ми зараз не наважимося, то тоталітарні тенденції посиляться настільки, що піти проти них зможуть хіба що герої.

Часто батьки, всупереч своїм внутрішнім відчуттям, поступаються щодо ЗМІ та толерують статеві стосунки своїх дітей у власному домі. Оскільки ми живемо в такий час, коли це законно

⁵³ «Кенігштайнська деларація», 30.08.1968 р. — «пояснення» німецького єпископату під орудою Кардинала Дєпфнера (Döpfner) до енцикліки *Humanae vitae*, яким було вчинено спротив вченню Папи Павла VI та Учительського Уряду Католицької Церкви, й фактично дано дозвіл на використання контрацепції. — прим. ред.

і загально прийнято, що ЗМІ поширюють порнографію, насилля та богохульство, то потрібно контролювати використання ЗМІ, а в підлітків треба виховувати відповідальне користування ЗМІ. Тут нема готового рецепту, й користування ЗМІ стає джерелом конфлікту майже в кожній сім'ї. Якщо ми не потерпимо у власному домі статеві стосунки наших дітей, то, можливо, будемо їх рідше бачити, бо їх приймуть у домі товариша чи товаришки. Проте вони знатимуть міру, яка не дасть їм блукати в темряві. Вирішальним є те, щоб діти, хоч би що вони робили чи не робили, справді відчували, що батьки їх люблять.

Сім'ї, яким вдається створити вдома атмосферу, в якій можна вчитися жити чесно, які готують до одруження та життя в сім'ї, зазнають величезного тиску іззовні. На уроці сексології руйнується все, що вибудовується вдома. Нам потрібні ініціативи з боку батьків, які б ігнорували уроки сексології та вимагали альтернативи. Такою альтернативою є програма «TeenSTAR». Нам непотрібні вступи до методів запобігання вагітності та спонуки вільно вибирати свою статеву орієнтацію; натомість нам потрібен урок, на якому підлітки вчитимуться цінувати плідність і шанувати життя, на якому їм пояснюватимуть про погані наслідки ранніх статевих стосунків та абортів, розповідатимуть про красу чистого, ціломудреного життя та готуватимуть до одруження й відповідального батьківства.

Нам потрібен явний протест на вулицях, такий, який було організовано в Іспанії проти закону про одностатеві подружжя. Покоління 68-их виходило на вулиці, гомосексуалісти виходять на вулиці, тільки ми, християни, сидимо по мишачих нірках, повні людського страху. Якщо ми не станемо «каменем спотикання», ніхто не буде сприймати нас серйозно. Шукаймо всіх можливих союзників. Католики, протестанти та мусульмани цілком можуть бути заодно у цій справі.

Чим людина молодша, тим більший авторитет вона має в цій культурній боротьбі. Як почувалися б редакції журналів «Браво» і «Попкорн», якби тисячі підлітків скандували під їхніми вікнами: «Псу-ють мо-лодь! Псу-ють мо-лодь!»? Підлітки, які виходять із секс-гуртка або ще краще, взагалі не вступають до нього, сприймаються спочатку як аутсайтери. Однак вони значно енергійніші, повні життєвої радості, вони світяться веселістю й чистотою — найкраща передумова, щоб захопити однолітків новим життям — життям у чистоті. Із аутсайдерів вони швидко перетворюються на провідних особистостей, спочатку в своєму соціальному оточенні, потім у суспільстві. Дж. Д. Унвін зауважив: «Домінування переймає та суспільна група, яка дотримується суворіших норм у статевій сфері». (Унвін, с. 369).

Дорога вузька та стрімка, проте прагнення серця, все більша потреба, природні життєві сили та Бог стоять на боці того, хто хоче пройти високу дорогу любові.

«Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1 Ів 4, 16). Цими словами з першого послання апостола Івана Папа Бенедикт XVI розпочинає свою першу енцикліку *Deus caritas est* («Бог є любов», 2005). Він показує, «як слід переживати любов, щоб реалізувати уповні її обіцянки — і людські, і божественні?» Людина складається з душі і тіла і «стає справді собою, коли тіло і душа перебувають у внутрішній єдності». Восходження від *eros* до *agape* Папа описує як шлях очищення й дозрівання, який триває ціле життя, як постійний вихід «за межі зосередженості на собі до звільнення через дарування самого себе і таким чином до справжнього відкриття самого себе, навіть більше — до відкриття Бога».

Ми живемо в часи, коли переплуталося і затемнилося все, що справжнє, чисте і красиве. І водночас у творах Івана Павла II шлях любові між чоловіком і жінкою освітлений, як ніколи раніше. Кожна людина вільна в тому, щоб іти цим шляхом і своєю радістю притягувати інших, а радість дарує звернення нашого найглибшого прагнення.

Статева чистота та євангелізація

Сексуальна революція, що відбувається в наш час, заторкує серцевину людини. Вона впливає на всі сфери життя: на питання, хто така людина, на її стосунки з Богом, з ближнім, на майбутнє сім'ї та нації. Іван Павло II, перенісши у XX столітті на власному досвіді терор «ідеології зла», писав у своїй останній книжці «Пам'ять та ідентичність» про аборти та про політику ЄС щодо гомосексуалізації: «Цілком законно, навіть обов'язково поставити питання про те, чи не діє тут ще одна ідеологія зла, можливо підступніша й потайніша, яка намагається використати проти людини і проти родини навіть самі людські права»⁵⁴.

Гендерна революція нечутно, поза спиною громадськості, закралася з ЄС через державні інституції, університети та освітні установи аж до початкових шкіл та дитячих садків. Хто зараз перелякано прокидається та чинить опір, тому доводиться зазнавати неслави, маргіналізації, очорнення, а в деяких країнах навіть кримінального переслідування. Засліплення набуло таких масштабів, що пелена застилає очі навіть жертвам сучасної «ідеології зла»: у всьому світі за рік відбувається 50 мільйонів абортів, розпад сімей з величезними негативними наслідками, пандемія СНІД-у, демографічний переворот через скорочення народжуваності та збільшення старіння населення.

Відповідальне ставлення до статевої, відповідне до гідності людини, яка є єдністю тіла й духа, могло б — якби воно стало суспільною нормою — провести нас від культури смерті до культури життя. Кількість абортів значно знизилась би; СНІД не мав би ніяких шансів; схильності ЛГБТ залишалися б їхньою приватною справою; було б закладено фундамент сім'ї; підвищилася б готовність зроджувати дітей у надійному зв'язку. Чи ж це не дивно, на яку по жертву готові люди, щоб могли непогамовано пережити свій статевий потяг?

Сенс статевої полягає в любові та продовженні роду, її стимул — задоволення. Але якщо задоволення стає метою статевої, тоді любов і продовження роду занепадає. Суспільство, яке перестає поклонятися Богові, як Творцеві, поклоняється людській здатності творити і вважає її за бога. Фальшиві боги не люблять людину, вони її руйнують.

Ця боротьба триває не вперше. Вона тягнеться впродовж цілої Біблії. Вигаданих божків статевої звали Ваал і Астарта, їм поклонялися поганські народи; вибраний народ утверджувався, живучи серед них. Ізраїльтяни раз-по-раз піддавалися спокусі і збочували на манівці, служили ваалам та гнівили Бога.

Пророк Ілля спонукав свій нерішучий народ прийняти рішення. Він зібрав цілий народ на змагання між богами на горі Кармель, куди прийшли і 450 пророків Ваала та 400 пророків Астарті. «Я zostався один пророк Господній, а пророків Ваала 450 чоловік» (1 Цар 18, 22). Він все ставить на карту, вірячи, що живий Бог може будь-кому явити свою силу. За це він ставить на карту своє життя. Він пропонує народові, щоб Ваалові жерці принесли своєму богові бичка в жертву, а Ілля — своєму. Щоб ні вони, ні він не запалювали самі жертовного вогню, а випросили вогню з неба. «Котрий Бог відповість вогнем, той буде Богом». Увесь народ відповів: «Добре!» (1 Цар 18, 24).

Ваалові жерці кричали, танцювали, завдавали собі ран, «аж кров з них дзюрчала», шаленіли, але їхній бог мовчав. Ілля глузував з них: «Кличте голосніше, бо він бог; може він замислився або чимось заклопотаний, або в дорозі, або може й спить, — то прокинеться» (1 Цар 8, 27). Ілля склав із каменів жертовник Ягве, поклав бичка на дрова, наказав тричі полити їх водою, приступив до жертовника і молився: «Почуй мене, Господи, почув мене, щоб цей народ зрозумів, що ти, Господи, — Бог, і що ти наvertsаєш їхні серця». І впав вогонь Господній з неба й пожер

⁵⁴ Іван Павло II, Пам'ять та ідентичність, в-во «Літопис», 2005, с. 19.

усепалення, дрова, каміння, й порох, ба й воду висушив, що була в рові. І увесь народ, побачивши це, припав обличчям до землі й промовив: «Господь є Бог! Господь є Бог!» І це був кінець для Ваалових жерців: «Ілля стягнув їх до Кішон-потоку й там повбивав їх» (1 Цар. 18, 37–40)⁵⁵.

У драматичних стосунках між Богом і людиною протягом тисячоліть змінилося небагато. Ми теж явно забуваємо Бога і замість Нього поклоняємося статевої. Це здається майже смішним — сподіватися навернення людей. Якщо ми вважаємо, що навернення *неможливе*, то це означає, що в нашій свідомості перемогла панівна ідеологія. Єдина країна, де вдалося відчутно знизити кількість захворювань на СНІД, — це Уганда; і це вдалося не завдяки використанню презервативів, які ніде не викликали позитивних змін, а завдяки програмам стриманості. У США є сильний рух доподружньої стриманості, уряд підтримав його, виділивши суму 800 мільйонів доларів, і завдяки цьому рухові відбулися зміни в статевій поведінці підлітків⁵⁶. Чому неможливо, щоб такий самий рух виник у нашій країні і щоб уряд його підтримував у майбутньому?

У сексуалізованому суспільстві, в якому ми живемо, поширена думка, що статевий інстинкт не можна контролювати, що це абсолютно виключено — вимагати від молоді, щоб вона зачекала із статевим життям аж до подружжя; це наче б то суперечить природі людини і неможливо так само, як неможливо змусити річку текти назад. Однак, людина не тварина: вона має свободу вибору і може відповідально поводитися зі своєю свободою, зокрема так, щоб її рішення уможливили самовіддану любов.

Щоб збудувати будинок, треба набагато більше часу, ніж на те, щоб його спалити. Щоби юдео-християнська статеві етика стала силою, яка впливає на культуру, було потрібно декілька тисячоліть; зруйнувати її вдалося за декілька десятиліть.

Тепер нам слід зрозуміти: боротьби проти гендерної революції нам, як християнам, не уникнути, якщо хочемо, щоб ми та наші діти жили в християнській культурі. Статеві мораль завжди відрізняла християн від поган, і завжди саме тому вони були для поган, як колючка в тілі. Їх переслідували аж до смерті та вони все-одно мали силу впливати на культуру цілих частин світу.

Християни дозволили, щоб їх змусили перейти до оборони, бо вони збентежені, якщо не зведені, духом часу та ослаблені двоїстою позицією Церкви. «Поясненням», прийнятим у Кенігштайні, (подібні декларації було прийнято і в інших країнах), німецькі єпископи відмовилися підтримати позицію Папи Павла VI, висловлену в енцикліці *Humanae Vitae*. Як наслідок, статеві мораль перестала бути темою проповіді. Той, хто дотримується вчення Церкви щодо статевої моралі, її проповідує та посилається на неї, працюючи з молоддю, тому доводиться очікувати труднощів з чотирьох боків: від батьків, парохіяльної ради, ЗМІ, а можливо, навіть і з боку церковної влади. Ситуація дуже своєрідна: на Церкву постійно нападають за щось, чим більшість церковного люду вже не живе.

Проте цей великий експеримент непослуху Учительському Урядові Церкви не вдався. «Легкий варіант» Християнства не функціонує. Єдине, що він спричинив, це те, що люди масово відпадають від віри і катастрофічно падає кількість покликаних до богопосвяченого життя. Доподружній секс, секс поза подружжям, співжиття неодружених, штучне запобігання вагітності, гомосексуальність, щоденний перегляд порнографії — все, що сьогодні вважається

⁵⁵ Леанне Пайне, яка допомагає людям лікувати патологічні порушення сексуальності, виявила, що важливу роль при цьому відіграє відречення від Ваала. Див. її книжку, в якій це пояснено: *Heilende Gegenwart. Heilung des Zerbrochenen durch Gottes Liebe*. Neukirchen-Vluyn, 1999.

⁵⁶ Є три програми доподружньої стриманості: WAIT (Why am I tempted?), Why kNOw і Heritage Keepers. Див. дослідження центру з контролю за захворюваннями про статево активність підлітків у США: www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr_23_024FactSheet.pdf

«цілком нормальним» — стає перепоною для особистого, живого зв'язку з Ісусом Христом. Хто живе невпорядкованим статевим життям, тому доводиться підходити вибірково до Євангелія Ісуса Христа. А хто підходить до Євангелія вибірково, той не може йти за Христом, проте така людина може навернутися завжди, навіть в останню хвилину життя.

Христос ставить вимогу, яку не ставила жодна людина окрім Нього, бо тільки Бог може цього вимагати: «Я путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене» (Ів 14, 6). Якщо Він — істина, тоді ми не можемо розпоряджатися тим, яка частина істини приємна нам, а яка ні. Якщо ж ми це робимо, тоді ми не на путі, яким є Він! Як наслідок, життю загрожують аборти, евтаназія, зниження народжуваності.

Сіра зона такого собі Християнства не приносить плодів — Святий Дух не може дарувати свої плоди. Священники відмовляються від своїх повноважень відпускати гріхи, і втрачають повноваження зцілювати та звільнювати. Отож, потьмарюється свідчення невимовно великої благодаті, даної християнам.

Апостол Павло каже в Посланні до Римлян: «Бо ви не прийняли дух рабства, щоб знову підлягати боязні, але прийняли дух усиновлення, яким кличемо: «Авва! — Отче!» Сам цей Дух свідчить разом із нашим духом, що ми — діти Божі; а коли діти, то й спадкоємці ж Божі — співспадкоємці Христа, якщо ми страждаємо разом із Ним, щоб разом з Ним і прославитися» (Рм 8, 15–17).

Протягом століть ми жили в культурі, у якій християнську віру нам вкладали задарма, просто в коліску, тому ми звикли, що не треба страждати за те, що ми покликані бути спадкоємцями Божими. Зараз це змінюється. Чим сильнішою є маргіналізація християн, тим більше зникає сіра зона: одні відмовляються від спадщини, бо вимоги, які задля неї треба виконати, здаються їм надто високими; в інших — тих, що приймають ціле Євангеліє і живуть за ним, дари Святого Духа розкриваються знову і пливтимуть до людей, які в нужді.

Коли Святий Дух запалює особистий стосунок з Ісусом Христом, тоді в людини спадає полу-да з очей. У серці раптом спалахує пізнання, до якої любові ми покликані. Це можливо і просто необхідно включити власні стосунки любові у порядок, даний у Євангелії.

Саме тому нові духовні спільноти у своїх зусиллях нової євангелізації найбільшу вагу кладуть на те, щоб запалити особисте спілкування з Ісусом Христом. Вони знають, що високі моральні вимоги стають «легким ярмом», як тільки їх «запалить» Христос. Духовні спільноти очікують від своїх членів, щоб вони жили за заповідями Церкви, але досі чистота не стала темою євангелізації.

Чи може шлях чистоти стати вихідною точкою євангелізації?

Євангеліє — це Радісна Новина для всіх людей, які втратили радість під тягарями свого життя осторонь від Бога. «Надломленої очеретини не доламає; льону, що куриться, він не погасить» (Іс 42, 3). Хто хоче, щоб його почули люди, повинен давати давати відповідь на специфічні потреби свого часу. Звідники та неправдиві пророки пропонують шлях негайної допомоги, який не вимагає особистого навернення. Хто йде в це болото, той, коли погрузає в ньому, бачить, що його використовували задля вигоди звідника. Провісники Радісної Новини теж дають відповідь на потреби часу. Звісно ж, вона вимагає від кожної людини зокрема особистого навернення.

Найбільша душевна біда нашого часу — це розбиті сім'ї та хаос у стосунках, який з цього випливає. Ця біда не зменшується тоді, коли постмодерні ідеології та програми партій викидають сім'ю на металобрухт історії. Сім'ї руйнуються, а навіть і не створюються передусім через те, що сексуальність вирвана із її подвійного призначення: безумовного самодарування чоловіка й жінки одне одному та відкритості на нове життя. Людина, яка не відчуває приналежності до власної сім'ї, схильна до страху, депресій, психічних захворювань, політичних маніпуляцій.

Натомість — як доводить Франк Шірмахер (*Schirrmacher*) у своєму бестселері «Мінімум»⁵⁷ — людина, яка входить у солідарний родинний зв'язок, у гострих кризових ситуаціях має значно більші шанси на виживання.

Тому потреба зцілення розірваних зв'язків — це важливий початковий крок у евангелізації молоді. Кожен знає підлітків, які почуваються нещасними в хаотичних стосунках і шукають розв'язку у все нових і нових стосунках. Їм треба дізнатися, що є інший шлях, шлях чистоти, який ставить у центр гідність особи. У нашому безглуздому світі статевість опинилася на ярмарку. Тому треба й нам вийти на ярмарок і там сказати молоді: дивись, ось шлях, на якому здійсниться твоє прагнення любові.

Молоді люди хочуть зробити світ кращим. Вони хочуть все робити краще, ніж їхні батьки. Вони хочуть вирушити до нових берегів, перетнути кордони. Вони хочуть бути потрібними і досягнути чогось великого.

Шлях чистоти — це в наш час героїчне звернення. Це не приватний незначний наслідок навернення, це політичний акт, який розбудовує культуру життя, бо він є фундаментом, на якому створюється і живе сім'я. Дж. Д. Унвін пише: «Запровадження особистої статевої стриманості у суспільстві, яке звикло до статевої свободи, це найважливіша і найболючіша з усіх соціальних революцій»⁵⁸.

Християнам не треба виправдовуватися, якщо вони залишаються вірними статевій моралі, яку проповідує Церква. Зовсім ні! Вони йдуть високою дорогою любові. Вони йдуть нею з піднятими головами і дають пояснення кожному, хто питає про причину добре прожитого життя. Чистота надає християнам краси та радості, які променюють назовні. Як живе окрема особа чи спільнота, такою мірою вона має цілісність і силу. Чистота сяє, а саяво приваблює.

Це могло би бути так: духовні спільноти усвідомлять центральне значення чистоти для кожної особи зокрема, для спільноти, для суспільства. Вони самі пройдуть, якщо це потрібно, через процес очищення і завдяки цьому здобудуть силу та однозначність щодо провіщення. Вони навчатимуть своїх членів щодо питань статевої стриманості, подружжя та сім'ї і так збережуть скарб, який залишив нам Іван Павло II в Апостолському повчанні *Familiaris Consortio* та в *Богослов'ї тіла*. Вони пропонуватимуть курси, на яких відповідно до віку навчатимуть дороги чистоти. Чистота стане всезагальною темою. Відбуватимуться конференції, тренінги, евангелізація. Зацікавляться ЗМІ. Зацікавляться єпископи і виділять фінансування. Вони створять Інститут Івана Павла II. Цей інститут даватиме освіту тим, хто продовжуватиме цю справу, влаштуватиме даліше навчання для священників та для всіх, хто працює з молоддю, проводитиме соціально-наукові дослідження, стане голосом, що його громадськість не зможе не чути. У єпархіях будуть засновані дочірні інститути. Вони тісно співпрацюватимуть із духовними спільнотами та далекоглядними політиками. Виникне рух. Він опрацює та вимагатиме ввести в школах нову програму: родинознавство замість сексології. Сформується певний стиль життя. Дорога чистоти стане в суспільстві видимою та буде реальним вибором для всіх, хто не хоче потрапити під колеса гендерної революції, яка руйнує сім'ї.

Сон чи візія? Борімося доброю боротьбою! Ця боротьба безнадійна тільки тоді, коли ми думаємо, що треба виграти її власними силами. Успіх лежить у Божих руках. З кожною особою, яка наворачтається, вже сьогодні починається Боже Царство.

Припустімо, що є Бог — Творець неба і землі, і припустімо, що Він сотворив «людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх» (Бут 1, 27); тоді бунт проти Бога із спробами клонувати людину та вимогою самому визначати свою стать вже

⁵⁷ Frank Schirrmacher, *Minimum, Vom Vergeben und Neuentstehen unserer Gemeinschaft*, München, 2006.

⁵⁸ J. D. Unwin, *Sex and Culture*, с. 354.

проминув свою найвищу точку. Біблія від початку до кінця — це документ, який засвідчує, що бунт проти Бога обертається на шкоду людині. Подивімося, в якому стані світ і погляньмо на пророцтва Біблії (зокрема, Лк 21, Мт 24, Одкровення), а тоді почнімо сьогодні писати новий розділ цієї історії.

Ми не знаємо, в якому відрізку часу ми зараз живемо, як далеко, чи як близько від нас кінець часу. Для християн кінець завжди близько. А що ми закинули наш якір поза кінцем часу, то живімо в надії. Вальтер Нігг (Nigg) пише: «Поки вони [християни] не полишають вірити в Царство, доти вони непереможні»⁵⁹. «Це не одна з тих маленьких надій цього світу, якими люди з необхідності намагаються зігріти своє мізерне існування; ця надія, що сягає поза кінці землі, тримається на фундаменті Божественного запевнення і охоплює найвище»⁶⁰.

Християни, які вірять у те, що вони визнають у Символі віри, очікують другого приходу Господа. Вони живуть у певності, що історія добре завершиться, що переможе Христос, який подолав на хресті смерть і диявола. Біблія вкладає в наше серце чудові картини надії: вічне місто, новий Єрусалим, вічне блаженство в житлах, які Господь приготував для нас. Кожна людина, яка жила перед нами, мусила померати, і кожна, що прийде після нас, я і ти теж, р — раніше чи пізніше, готовим чи неготовим, в муках чи в благодаті, у відчаї чи в глибокій надії. Як колись, так і тепер: важливо зараз жити так, щоб ми були готові до години нашої смерті. Якою мірою ми це робимо, такою мірою зникне страх і зростатиме радість.

Царство Боже не починається аж після смерті. Вони присутні всюди, де людина має внутрішній контакт з Ісусом Христом і знаходить у Ньому одностудців. Коли фарисеї запитали Ісуса, коли прийде Царство Боже, він відповів: «Царство Боже є між вами» (Лк 17, 20–21). Вчинімо його видимим через сяння чистоти.

Гендер — слово, яке мало хто знає, хоча гендерний мейнстрімінг став «наскрізним принципом» та «ключовим завданням у життєвих сферах» для політики. Це поняття має на меті підсунути думку, що всі статеві орієнтації рівноцінні і суспільство повинно з цим погоджуватися. Гендерна ідеологія проникла, оминаючи громадськість, від ЄС через державні інституції, університети та освітні установи аж до початкових шкіл та дитячих садків. Вона руйнує фундаментальні цінності нашого суспільства. Корені цих тенденцій походять від диктатури релятивізму. Коли культура погоджується з тим, що неможливо розпізнати добро й істину, щоб люди, які до неї належать, орієнтувалися у власних діях саме на них, тоді занепад культури неминучий. Три статті, вміщені в цій книжці, висвітлюють розвиток від 1968 року до сьогодні:

- Диктатура релятивізму
- Гендерна революція — релятивізм у дії
- Порив любові — нам потрібна сексуальна контрреволюція.

Габріела Кубі — соціолог, письменниця і матір трьох дітей. Після більш ніж двадцятилітніх пошуків у сфері езотерики і психології вона у 1997 році прийшла до Католицької віри. Як автор книжок і промовець, вона виявляє тупики сучасного суспільства й вказує вихід із них — через навернення до християнських цінностей.

«Габріела Кубі говорить те, що вона вважає правдивим, добірною мовою, не підкоряючись постмодерним табу політичної коректності».

PUR magazin

⁵⁹ Walter Nigg, *Das Reich, Geschichte einer Hoffnung*, Zürich, 1996, с. 217.

⁶⁰ Там само, с. 10.